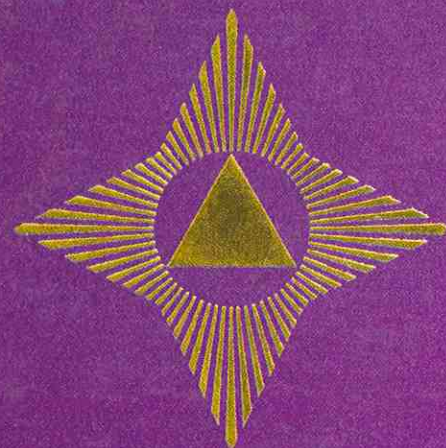

PUT U RAJ • KROZ VRATA SMRTI

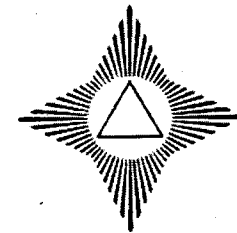
Martinus

Martinus

PUT U RAJ
...
KROZ VRATA
SMRTI

Martinus

PUT U RAJ
...
KROZ VRATA
SMRTI

TELEdisk, 2004

Biblioteka
Duhovna Znanost

Nakladnik
TELEDISK d.o.o.

Za nakladnika
Davor Imenjak

Urednik biblioteke
Darko Imenjak

Naslov engleskog izdanja
Road to Paradise
Through the Gate of Death

Prijevod
D.M.Marinković

Redaktura
Davorin Gruden

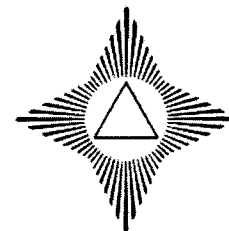
Lektura
Krešimir Jukić

Copyright © Martinus Institute Copenhagen

Grafička obrada TELEDisk d.o.o.

Tisak Studio Moderna d.o.o.

Martinus

PUT U RAJ

SADRŽAJ

1.	Zašto zemaljski ljudi žive u sudbinskom mraku	7
2.	Nesretna sudbina nije “kazna za počinjene “grijehe”	9
3.	Zašto su ljudi izmislili “raj” i “pakao”	10
4.	Pozitivno i negativno vjerovanje o životu poslije smrti	11
5.	Međukozmičke misaone konstrukcije na materijalnoj razini	12
6.	Makro i mikrokozmičke misaone konstrukcije na materijalnoj razini	14
7.	Zašto je naše doživljavanje dvojaklo: opažanje “unutarnjeg” i “vanjskog svijeta”	15
8.	Zašto ljudi vjeruju da je smrt kraj života i postojanja	16
9.	Razlike između tjelesnog i duhovnog doživljavanja	17
10.	Zračeća ili duhovna tvar	18
11.	Područje opažanja u kojem živa bića doživljavaju i stvaraju neovisno o materijalnom organizmu	20
12.	Takozvani “mrtvi” žive na duhovnoj razini postojanja i potpuno su aktivni	21
13.	Zašto se živa bića moraju inkarnirati u materijalnoj tvari	22
14.	Materijalni organizam živog bića je samo privremena dogradnja na primarne duhovne strukture	23

15. Zašto materijalna i duhovna sfera postojanja moraju biti odvojene	25	30. Dva horizonta opažanja živih bića: materijalni i duhovni	46
16. Zašto biće mora prolaziti kroz mnoge inkarnacije na materijalnoj razini u obliku biljke, životinje i čovjeka ...	26	31. Koja se biblijska “prokletstva” zbog “grijeha” ispunjavaju a koja ne	47
17. Zakon života koji određuje da manifestacija i stvaranje živih bića mora biti logično	27	32. Čistilište je pripremni period za boravak u raj	48
18. U svakom novom spiralnom ciklusu obnavlja se se svijest živog bića	28	33. Kada reinkarnacija postane suvišna, ona prestaje	51
19. Patnja je izvor kozmičke mudrosti. Ona otvara put do ljubavi koja predstavlja vrhunac doživljavanja	29	34. Zašto svako biće doživljava njemu osobno prilagođen raj	52
20. Kada biće postigne savršenu sposobnost razmišljanja prestaje potreba za njegovim inkarniranjem u materiji ..	30	35. Zašto je raj vrhunac svijetlog, a čistilište vrhunac mračnog doživljavanja	54
21. Duhovni svijet je zemlja radosti i sreće, a materijalni svijet je “Božja radionica za stvaranje “čovjeka po “Božjem obličju”	32	36. Kako biblijska “prokletstva” postaju blagoslov za čovjeka	55
22. Smrt je samo vrata raja	34	37. Rajski periodi dokaz su božje ljubavi prema živom biću koje prolazi kroz najdublji mrak razvojne spirale	57
23. Smrt je neophodan uvjet za postizanje tjelesnog i duhovnog savršenstva	35	38. Stvarni svijet snova, raj za živa bića, sunčani predjeli i boravište života	58
24. Promijenjeno stanje bića poslije smrti	38	39. Raj za umjetnike	60
25. Čistilište i raj	40	40. Raj ili idealno stanje za još nedovršenog čovjeka	63
26. Smrt je božanski blagoslov, oslobođenje od starosti, bolesti, tuge i patnje	42	41. Istinski raj za sva živa bića	66
27. Duhovna sfera je svijet vrhunske svjetlosti za sva živa bića	43	42. Isusove riječi: “U domu Oca mogega ima mnogo stanova...” postaju stvarnost	67
28. Zajedničke misaone kopije duhovnog i materijalnog svijeta	44	43. Propovijedanje kršćanske religije o raj i paklu	68
29. Svijest i misaone slike živog bića	45	44. Božja presuda koja je oličenje nepravde i bog koji diktira pravila ponašanja kojih se sam ne pridržava	69
		45. Pogrešna predodžba o Bogu	70
		46. Propast pogrešne predodžbe o Bogu i dolazak novog doba u kojem ne postoji “zlo”, “kazna” niti strah od smrti	72

47. U kozmičkom smislu u raju je osigurano blagostanje za sva živa bića.....	73
48. Neki ljudi zbog svoje religije mogu doživjeti vrlo mučno stanje u čistilištu.....	74
49. Bića u čistilištu i intervencija anđela čuvara.....	76
50. Raj religioznih ljudi i njihove druge želje.....	77
51. Nehumani ili životinjski raj.....	78
52. Humani, odnosno ljudski raj.....	79
53. Međusobni kontakti živih bića u raju.....	80
54. Veze i komunikacija između materijalnog i duhovnih svijetova.....	82
55. Situacije u kojima duhovi mogu opsjedati tjelesna bića..	84
56. Razvojni put života vodi u raj.....	86
57. Najuzvišeniji raj života.....	88

1

.

Zašto zemaljski ljudi žive u sudbinskom mraku

Zemaljski ljudi se, uglavnom, nadaju boljoj sreći u svjetlijoj budućnosti od ovog nesretnog stanja u kojem trenutno žive. Otkud ljudima takve nade? Svi u duhovnom pogledu nerazvijeni ljudi čine brojne greške zbog svoje nedovoljno razvijene svijesti. Zbog takvih grešaka prolaze kroz manje–više gorka iskustva, već prema tome koliko su njihovi postupci u suprotnosti sa zakonima koji se moraju poštivati da bi se osigurao sretan život u određenoj situaciji. I upravo ta gorka iskustva narušavaju njihovu sreću u svakodnevnom životu. Zato njihov svakodnevni život ne predstavlja pravu sreću. Njihov je život neka vrsta lutanja kroz manje ili više teške posljedice pogrešnih postupaka koje je dotično biće učinilo. Ove posljedice ne donose sreću i životnu radost, već stvaraju stanje bijede i nesreće, pretvaraju normalno stanje u mračno, a u mentalitetu ljudi izražavaju se kao razočaranje, ogorčenost, osjećaj mučeništva, kao mržnja

i želja za osvetom onima za koje se pogrešno vjeruje da su uzrok naše zle sudbine ili nesretnog stanja u kojem se trenutno nalazimo. Ako dopustimo da se naša ogorčenost i bijes iskale na bliske osobe koje zbog nekog razloga sumnjičimo, učinit ćemo novu pogrešku koja će nam ponovno donijeti teške posljedice i biti prepreka normalnom iskustvu sreće i životne radosti.

Takav pogrešan način života ne mora uvijek biti štetan samo za okolinu, jer ljudi često imaju pogrešan odnos i prema vlastitom organizmu. Posljedica toga je narušeno zdravlje, dolazi do mentalnih i tjelesnih bolesti, što ponovno donosi nove patnje. U mjeri u kojoj životom nekog pojedinca dominiraju posljedice pogrešnih postupaka prema samom sebi ili prema svojim bližnjima, njegova stvarnost postaje život u mraku i iskustva dobivaju smisao suprotan od onoga koji im je život namijenio, naime da budu potpuna mentalna i tjelesna svjetlost, odnosno istinska i nepobitna sreća.

2

•

*Nesretna sudbina
nije "kazna" za
počinjene "grijehe"*

Nesretna sudbina živih bića isključivo je posljedica ranije pogrešno izražene volje ili pogrešnog načina života dotičnog bića. Sudbina bića nije posljedica pogrešnih postupaka učinjenih samo u sadašnjem životu, već je i rezultat grešaka koje je biće napravilo u ranijim oblicima svojeg postojanja ili u prethodnim životima. To objašnjava zašto ljudi ne razumiju uzroke svoje nesreće i zašto ne mogu naći razloge za dio sudbine koji shvaćaju kao patnju i nesreću. Zato svoju sudbinu i svoje patnje uglavnom smatraju posljedicom djelovanja slučajnih sila ili Božjom kaznom za "grešan" život. I dok je prvo shvaćanje potpuno apsurdno, ovo drugo bi moglo odgovarati istini, ukoliko izbacimo riječ "kazna". Kao što smo rekli, nesretna sudbina nekog bića nije kazna za počinjene grijehe, već je samo posljedica njegovih ranijih pogrešnih postupaka. Budući su pogrešni postupci posljedica vlastite kozmičke neprosvijetljenosti i neznanja, bića se ne mogu osuđivati i proglašavati krivima. Niti jedno biće ne može postupati prema znanjima koja ne posjeduje. U protivnom se greška nikada ne bi napravila. Greške su temelj razvoja zemaljskog čovječanstva. Na greškama ljudi uče pravilno

postupati. Greške vode k mudrosti koja je u svojem naj-savršenijem obliku jednaka "kozmičkoj svijesti", a ona je, sa svoje strane, temelj najvišeg oblika doživljavanja, pa samim time i iskustvo vrhunske životne radosti.

3

Zašto su ljudi izmislili "raj" i "pakao"

Ovdje smo dali sažet pregled sudbine zemaljskih ljudi. Vidjeli smo da je nesretna sudbina ljudi isključivo posljedica neznanja, što znači da čovjek, sve dok je izložen sudbini koja se sastoji od patnji, još uvijek nije dovršeno biće, tj. biće čije stvaranje je Bog završio po svom obličju i da bude Njemu nalik. Onda nije čudno što se u takvom nedovršenom stanju javlja težnja prema svjetlijoj i sretnijoj stvarnosti. Tu težnju prema svjetlijoj budućnosti nazivamo "nadam". Upravo takvo očekivanje, odnosno takva nada stvorila je predodžbe o nekakvom idealnom stanju u budućnosti koje će ispuniti njihova očekivanja. Ono što zovemo "rajem" zapravo je vjerovanje u ispunjenje ovakvih želja u budućnosti, ili pak poslije smrti, dok je pak mračna sudbina s patnjama i nesrećom stvorila predodžbe o boravku u "paklu" poslije smrti.

4

Pozitivno i negativno vjerovanje ljudi o životu poslije smrti

U sprkos patnjama i teškoj sudbini kojima mogu biti izloženi na materijalnoj razini, ljudi su izgradili predodžbu o mračnom stanju poslije smrti. Ljudi čiji razvoj nije dovršen, vjernici, vjeruju u život nakon smrti. U kršćanskoj religiji, koja ne poznaje reinkarnaciju, vjeruje se da je život nakon smrti neprekidni duhovni život, što znači trajno postojanje u duhovnom svijetu. U religijama koje poznaju reinkarnaciju, odnosno ponovno rađanje, ljudi imaju drugačije predodžbe o životu nakon smrti. Ti ljudi razumiju da je sretna ili nesretna sudbina rezultat prethodnih života i oblika postojanja. No, pored ovih dviju kategorija vjernika postoji i treća, koja se sastoji od ljudi koji ne mogu vjerovati u nešto religiozno i u nešto što ne mogu objasniti svojom logikom. Takvi ljudi žive u uvjerenju da je smrt apsolutni kraj života ili postojanja. Budući se niti njihovo mišljenje ne može dokazati, i ono također mora biti samo vjerovanje. U skladu s time i ova bića su isto toliko vjernici kao i pristaše religioznih sekti koji vjeruju u život nakon smrti.

Dakle, zemaljsko čovječanstvo se može podijeliti u tri kategorije: na one koji vjeruju u neprekidni duhovni život nakon smrti, na one koji vjeruju u reinkarnaciju,

odnosno ponovno rađanje, i na one koji ne vjeruju u život nakon smrti. Vjerovanje prvih dviju kategorija je pozitivno, nasuprot vjerovanju treće kategorije koje je negativno.

5

•

Međukozmičke misaone konstrukcije na materijalnoj razini

Budući su sva živa bića, prema kozmičkim analizama u mojem glavnom djelu "Livets bog" (Knjiga života), besmrtna bića, i budući je svako postojanje vječno, sva živa bića će preživjeti proces koji na materijalnoj razini nazivamo smrt. To znači da će sva živa bića nastaviti živjeti i nakon smrti. Nameće se pitanje: kako će izgledati taj život? Možemo li saznati u kakvoj se stvarnosti nalaze bića poslije smrti? Naravno da možemo, tim prije što temelj za svoj budući duhovni život bića uglavnom stvaraju sama, već na ovom svijetu, prije nego što procesom smrti prijeđu u taj novi život. Ovdje moramo obratiti pažnju na psihičku stranu živog bića. Psihičko stanje je naš duhovni život, odnosno naša svijest. Svijest se sastoji od predodžbi, a predodžbe su misaone konstrukcije. Sve predodžbe koje čine našu svijest, bilo da su znanstvene ili neznanstvene, fantazije

ili apsolutna stvarnost, sastoje se isključivo od misaonih konstrukcija. To se odnosi na naše sveukupno ponašanje, na naš odnos prema okolini i bližnjima. Sve što biće može stvoriti na materijalnoj razini je, u stvari, konstrukcija misli. Sve pojave koje su rezultat ljudske aktivnosti, kao što su gradovi, kulturni centri, zgrade, strojevi, prijevozna sredstva, odjeća itd., kad ih se do kraja analizira, rezultat su misaonih konstrukcija, odnosno materijalizirane misli, tj. misli oblikovane u materijalnoj tvari. U ovom slučaju se materijalna tvar javlja kao misaona tvar, odnosno materijal za stvaranje na materijalnoj razini. Budući su ovakvu manifestaciju misli u materijalnoj tvari proizvela međukozmička bića, možemo ju nazvati "međukozmičkom materijalnom mentalnom razinom".

6

•

*Makro i mikrokozmičke
misaone konstrukcije na
materijalnoj razini*

U materijalnoj sferi postojanja ima mentalnog stvaranja, tj. rezultata misaonih konstrukcija koje ne potječu od međukozmičkih bića, tj. ljudi, životinja i biljaka. Naime, planete, zvijezde i galaktike sa svojom ogromnom energijom i kretanjima koja obavljaju, kao i svi stvaralački procesi prirode koji iz ovoga proistječu, nisu rezultat ljudskog razmišljanja i stvaranja. Međutim, sasvim je sigurno da i te pojave moraju biti rezultat nekakvog razmišljanja i stvaranja. Budući su te pojave rezultat razmišljanja i stvaranja makrokozmičkih bića, mi ih nazivamo makrokozmičkim. I rezultati razmišljanja i stvaranja mikrokozmičkih bića se također ostvaruju na materijalnoj razini. Prema tome, ovdje vidimo da je cjelokupna stvarnost, sve što opažamo, u stvari određena konstrukcija misli, odnosno manifestacija misli, što znači da je čitav svemir izraz svijesti, odnosno izraz duha. Sve je živo.

7

•

*Zašto je naše doživljavanje
dvojako: opažanje "unutarnjeg"
i "vanjskog" svijeta*

Vidjeli smo da je čitav materijalni svijet u stvari misaoni svijet, budući da se sastoji od misli uobličениh u materijalnoj tvari. Zbog toga uopće nije teško, zahvaljujući ovoj analizi, razumjeti ono što se u svakodnevnom životu naziva "duhovnim svijetom". Duhovni svijet predstavlja područje doživljavanja u kojem smo svjesni svojih misli prije nego što su one ostvarene u materijalnoj tvari. S obzirom da posjedujemo materijalni organizam pomoću kojeg možemo oblikovati svoje misli u materijalnoj tvari, naše doživljavanje se javlja na dva međusobno odvojena područja, naime na području na kojem stvaramo i razumijemo misli u tzv. "duhovnoj tvari" i na području na kojem stvaramo i razumijemo misli u materijalnoj tvari. U stvari, naše stvaranje u materijalnoj tvari samo je kopiranje misli koje smo već stvorili u duhovnoj tvari, odnosno u svom svijetu misli, u svojoj svijesti. Dakle, naše misli su modeli za stvaranje u materijalnoj tvari. Pomoću svog materijalnog tijela mi možemo, dakle, kopirati svoje misli u materijalnoj tvari, kao što pomoću istog organizma ili kombinacijom raznih opažanja, možemo materijalne kopije misaonih konstrukcija drugih bića prenijeti u svijet svojih misli,

odnosno u svoju svijest. I upravo na taj način opažamo da posjedujemo jedan unutarnji svijet.

8

•

*Zašto ljudi vjeruju da
je smrt kraj života i
postojanja*

Pri budnoj, tjelesnoj dnevnoj svijesti ne možemo vidjeti svoj unutarnji svijet misli jer on nije dostupan izravnom tjelesnom opažanju. Međutim, svojim tjelesnim čulima možemo opažati samo misli kopirane u materijalnoj tvari. Mogućnost da svoje misli ili manifestacije misli vidimo kao vanjske, realne pojave na duhovnom planu imamo tek kada naša dnevna svijest prijeđe na duhovnu razinu. A to se dešava kada padnemo u san ili na drugi način izgubimo tjelesnu dnevnu svijest. Ali, budući da to nije naša cjelokupna svijest, odnosno sposobnost opažanja i stvaranja, gubitak dnevne svijesti ne znači da smo sasvim ostali bez svijesti, tj. sposobnosti opažanja, jer iako je sposobnost doživljavanja pomoću materijalnog organizma i tjelesnih čula isključena, biće može sasvim normalno opažati i stvarati u svom unutarnjem svijetu, odnosno u primarnom svijetu misli. Ali u takvom stanju biće ne može svoja iskustva i stvaralaštvo prenositi na materijalnu razinu i učiniti ga dostupnim

tjelesnim čulima. Zato se biće nakon buđenja više ne sjeća onoga što je doživljavalo za vrijeme sna ili dok je bilo u nesvjesnom stanju. Tako su ljudi počeli vjerovati da je za vrijeme sna biće potpuno bez svijesti, i da sasvim prestaje postojati kao živo biće kada se njegov materijalni organizam više ne može probuditi i zbog toga postaje leš koji se počinje raspadati. Tako je nastalo vjerovanje da postoji prava smrt i potpuni prestanak doživljavanja.

9

*Razlike između tjelesnog
i duhovnog doživljavanja*

Spomenuto vjerovanje je sujevjerje i nema veze sa stvarnošću, jer unutarnje duhovno ili misaono doživljavanje i stvaranje nikada ne prestaje. Duhovno doživljavanje se ne zasniva na oruđu ili organizmu koji se mora obnavljati i mijenjati na primitivan način kao što je to slučaj s materijalnim organizmom. Sposobnost tjelesnog doživljavanja i stvaranja može se obnoviti samo potpunom zamjenom materijalnog organizma, dok se obnavljanje sposobnosti duhovnog doživljavanja i stvaranja vrši postupno stalnim razlaganjem i istovremeno postupnim i neprestanim obnavljanjem duhovnog organizma. Na taj način je biću na duhovnoj razini osigurano i neprestano doživljavanje i stvaranje. Dakle, tjelesno

doživljavanje i stvaranje je suprotno duhovnom, i počinje rađanjem, a završava se propašću materijalnog organizma. Ono je isprekidano periodima između dva zemaljska života, kada se biće nalazi na duhovnoj razini postojanja. Tjelesno doživljavanje i stvaranje na materijalnoj razini odvija se, dakle, periodično, dok se duhovno odvija neprestano. Iz ovoga proizlazi činjenica da je duhovno doživljavanje i stvaranje primarno, dok je tjelesno doživljavanje i stvaranje na materijalnoj razini samo sekundarno stanje svijesti živog bića. Tjelesno iskustvo i utjelovljenje u materiji predstavlja samo mali dio sveukupnog vječnog doživljavanja i stvaranja.

10

Zračeca ili duhovna tvar

U prethodnom poglavlju zaključili smo da je tjelesna stvarnost živih bića od sekundarnog ili drugorazrednog značenja. Postojanje živih bića ne počinje i ne završava se njihovim tjelesnim životom. Također nam je postalo jasno da je sve što su ljudi stvorili na materijalnoj razini samo kopija misaonog stvaralaštva realiziranog u materijalnoj tvari. Prije nego što su realizirane u materijalnoj tvari, sve su stvari postojale kao zamisao u psihi bića i ona su ih kasnije realizirala u materijalnoj tvari. Takav je slučaj sa svim stvarima

koje ljudi i životinje, odnosno živa bića uobličuju na materijalnoj razini. Sve su to, u stvari, manifestacije misli ili ispoljavanje svijesti. Zar kuće, strojevi, odjeća, prijevozna sredstva itd. nisu misli izražene u materijalnoj tvari, tj. predstavljaju samo materijalne kopije misli, sada vidljive, odnosno dostupne tjelesnim čulima. Prije nego što su kopirane u materijalnoj tvari, nisu bile dostupne materijalnim čulima, ali ipak su postojale, ako ne u materijalnoj, onda u nekoj drugoj vrsti tvari u kojoj su se mogle opažati čulima drugačijim od tjelesnih. To je tvar koja je u knjizi "Livets bog" (Knjiga života) opisana kao "zračeca tvar", a u svakodnevnom govoru ona se naziva "duhovna tvar". Iz ove tvari proizlaze sve misli. Ona predstavlja najsuptilniji i najprofinjeniji materijal iz kojeg se oblikuju misli, a samim time i svijest. Bez te tvari ne bi postojalo mišljenje, a time ni svijest, iskustvo i znanje, što znači da ne bi postojalo niti doživljavanje života. U toj tvari se očituju prvi impulsi vječne duhovne strukture živog bića i počinju sve funkcije koje predstavljaju sposobnost razmišljanja živog bića, njegovu psihu i njegovu svijest.

11

*Područje opažanja u kojem živa bića
doživljavaju i stvaraju neovisno o
materijalnom organizmu*

Svi impulsi koji proizlaze iz duhovne strukture bića, koje ono stvara i opaža svojim duhovnim čulima, javljaju se kao forma i slika u misaonoj, odnosno duhovnoj tvari. Ovdje biće može stvarati i doživljavati neovisno o materijalnoj tvari. Budući da biće može, naravno pomoću duhovnih organa, vidjeti stvaranje i doživljavanje drugih bića u duhovnoj tvari, postaje jasno da živa bića imaju područje doživljavanja i stvaranja u kojem mogu stvarati neovisno o materijalnom svijetu i materijalnom organizmu. Naravno da s takvom duhovnom strukturom organa biće ne može opažati detalje materijalnog svijeta koji se javljaju na drugim valnim duljinama, tj. na frekvencijama koje su nedostupne opažanju duhovnih čula. Zato je živim bićima potreban materijalni organizam s odgovarajućim tjelesnim čulima kojima može opažati i doživljavati materijalni svijet.

12

*Takozvani "mrtvi" žive na
duhovnoj razini postojanja i
potpuno su aktivni*

Vidjeli smo da živa bića imaju dva područja opažanja, a time i dva područja doživljavanja i stvaranja. To su duhovno i materijalno područje doživljavanja i stvaranja. Bića mogu doživljavati i stvarati na duhovnom području neovisno o materijalnom, ali na materijalnom području to mogu samo u vezi s duhovnim područjem. Time se još jednom potvrđuje da je područje duhovnog doživljavanja primarno u postojanju živog bića. Na tom stvaralačkom području biće može uvijek doživljavati i stvarati, čak i kada je na materijalnoj razini u nesvjesnom stanju ili čak kada napusti materijalni organizam i na tom planu se smatra "mrtvim". Takozvani mrtvi uopće nisu mrtvi iako se ne manifestiraju na materijalnoj razini postojanja. Oni žive i potpuno su aktivni u procesu stvaranja i doživljavanja na duhovnoj razini, baš poput živih bića na materijalnoj razini.

Ovdje se nalazi i velika razina postojanja na kojoj živa bića koja su završila svoj razvoj na materijalnoj razini žive u trajnom stanju duhovnog doživljavanja i ispoljavanja. Bića koja pripadaju ovoj razini postojanja su bića koja se više ne moraju radati na materijalnoj razini,

tj. ne moraju se više inkarnirati u materiji prije nego što završe svoj spiralni ciklus razvoja opisan u knjizi "Livets bog" (Knjiga života). Spiralni ciklusi razvoja su neophodni za održavanje sposobnosti doživljavanja i stvaranja. Nažalost, ovdje se ne možemo opširnije upustiti u ove značajne kozmičke analize, već samo možemo uputiti čitatelje na gore spomenuto djelo.

13

Zašto se živa bića morajui inkarnirati u materijalnoj tvari

Ako živa bića mogu doživljavati i stvarati u duhovnoj sferi postojanja, od kakve je koristi njihovo doživljavanje i stvaranje u materijalnoj sferi postojanja? Zar se materijalna razina postojanja ne bi mogla izbjeći? Ne, to nije moguće. Ukoliko se živa bića ne bi mogla inkarnirati u materijalnoj tvari ona se nikada ne bi naučila razmišljati logički. A ako ne bi mogla razmišljati logički, ni stvaranje i doživljavanje na duhovnoj razini ne bi bilo logično. Bez logičnog razmišljanja nemoguće je postići savršenstvo, istinsku radost i sreću. Zato je logično razmišljanje presudni uvjet za postizanje vrhunskog doživljavanja života, tj. kulminacije vrhunske mudrosti, najveće ljubavi iz koje proizlazi najviši osjećaj ugone, sreće i blaženstva, kada čovjek postaje stvoren

po Božjem obličju i Njemu nalik. Ali pošto su ovakva pozitivna iskustva uvjetovana njihovim kontrastima, jasno je da sva živa bića moraju doživjeti suprotnost, koja može kulminirati samo u životinjskoj tvari, tj. u organizmu od krvi i mesa. Zato, ukoliko biće želi postići vrhunac doživljavanja života, mora se inkarnirati u materijalnoj tvari i dobiti životinjski organizam pomoću kojega može doživjeti vrhunac bola i patnje, što nije moguće iskusiti u duhovnoj, odnosno primarnoj sferi postojanja i u duhovnoj organskoj strukturi.

14

Materijalni organizam živog bića je samo privremena dogradnja na primarne duhovne strukture

Na duhovnoj razini materija se potpuno automatski pokorava impulsima energije koju odašilje živo biće, što nije slučaj s materijalnom tvari. Ona se ne pokorava automatski duhovnim impulsima misli i energije, a može se iskorištavati samo posuđenom tjelesnom snagom. Zato da bi živo biće moglo rukovati materijalnom tvari, mora imati za tu svrhu pogodno oruđe. To oruđe nam je poznato kao tjelesni organizam živog bića. Ovaj organizam je opremljen čulnim organima koji su u stvari električni aparati za prenošenje

tjelesnih impulsa do duhovnih tijela bića i obrnuto, za prenošenje duhovnih impulsa na materijalnu razinu. To znači da biće ima mogućnost stvaranja i doživljavanja u dva različita svijeta: materijalnom i duhovnom, iako u stvari primarno pripada samo ovom potonjem; a prethodni doživljava tek neizravno. Duhovne strukture bića su sredstvo za primarno i neprestano doživljavanje, a materijalno tijelo je samo privremeno oruđe za rukovanje materijalnom tvari. Ono predstavlja samo privremenu dogradnju stvarnim duhovnim organskim strukturama bića. Pomoću svojeg materijalnog tijela živo biće dobiva mogućnost doživljavanja životinjskih, tj. tjelesnih patnji i bolova, što nije moguće na duhovnoj razini postojanja koja je sfera savršenstva, a time i sfera svjetlosti i sreće.

15

•

*Zašto materijalna i duhovna sfera
postojanja moraju biti odvojene*

Dakle, duhovna sfera postojanja je sfera svjetlosti ili sreće, a materijalna sfera omogućava jedinki ili živom biću doživljavanje kulminacije patnji i mraka, što je neophodan uvjet za doživljavanje kulminacije svjetlosti u duhovnoj sferi postojanja. Bez kontrasta nema opažanja ni doživljavanja. Da bi se omogućilo doživljavanje kulminacije svjetla i vrhunca mraka u njihovom čistom obliku, svaki od ova dva oblika doživljavanja mora imati vlastito područje djelovanja. U protivnom, sfera čistog svjetla ne bi mogla postojati, kao što ne bi bila moguća ni sfera čistog mraka. U tom slučaju ne bi mogao postojati pravi "raj", tj. apsolutno savršena stvarnost. Zato ove dvije sfere moraju biti dva odvojena područja doživljavanja.

16

•

Zašto živo biće mora prolaziti kroz mnoge inkarnacije na materijalnoj razini u obliku biljke, životinje i čovjeka

Kada živo biće, prema knjizi "Livets bog" (Knjiga života), prođe jedan kozmički spiralni ciklus i doživi vrhunac života, njegova čula zbog prezasićenosti dojmovima iz vanjskog svijeta počinju kržljati. Tada biće počinje stjecati iskustva uglavnom pomoću svoje sposobnosti pamćenja i to stjecanje iskustva dobiva oblik sjećanja na događaje iz prijašnjeg spiralnog ciklusa. U tom slučaju biće živi u svom unutarnjem svijetu i njegov kontakt s vanjskim svijetom je latentan. Takvo stanje zove se "carstvo blaženstva". U ovakvom stanju doživljavanja kod bića se javlja želja za opažanjem i stvaranjem u vanjskom svijetu. Ova čežnja i unutarnja privlačnost prema vanjskom svijetu čini da biće ponovno ulazi u novi veliki kozmički ciklus. Sasvim polako biće se počinje vezati za materijalnu tvar. Budući su mu čula iz prethodne spirale zakržljala, ono ne može odmah opažati i stvarati u materijalnoj sferi. Zato mora sasvim polako razvijati tjelesnu strukturu opažanja koja postiže vrhunac tek u čovjekovom organizmu. Tako možemo pratiti razvoj koji počinje s prvim impulsima energije u mineralnom carstvu. Nakon toga se mineralna tvar istim impulsima pretvara u biljnu manifestaciju. Već kod

biljaka se primjećuje nastanak oblika tijela. Kasnije razvoj pretvara biljnu u životinjsku tvar, čime nastaje životinja. Unutarnja potreba za proživljavanjem života vodi razvoj dalje. Od životinjskog organizma s vremenom nastaje ljudski koji na svom vrhuncu predstavlja apsolutno najsavršenije oruđe za stvaranje i stjecanje iskustava u materijalnoj sferi postojanja.

17

•

Zakon života koji određuje da manifestacija i stvaranje živih bića mora biti logično

U vanjskom razvoju organizma živog bića od minerala, pa preko biljke, životinje i čovjeka, u stvari, vidimo kozmički razvoj fetusa (embrija). Sposobnost živih bića da doživljavaju i stvaraju razvija se prividno ni iz čega, sve do apsolutnog duhovnog i tjelesnog savršenstva, čime se ispunjavaju uvjeti za postizanje najveće sreće i vrhunca doživljavanja života. Time što se živo biće počinje vezati za materijalnu tvar na početku jednog spiralnog ciklusa, i time što se njegov materijalni organizam razvija potpuno automatski, tako da pomoću njega biće može početi doživljavati i stvarati u materijalnoj tvari, živo biće podliježe zakonu o savršenom doživljavanju i savršenom stvaranju. Ovaj

zakon određuje da stvaranje mora biti apsolutno logično, bilo da se radi o načinu života ili o nekom drugom stvaranju u materijalnoj tvari. Tamo gdje se ovo ne poštuje, život se pretvara u katastrofu.

18

•

*U svakom novom spiralnom ciklusu
obnavlja se svijest živog bića*

U početku svakog novog spiralnog ciklusa živo biće nema naročito izraženu svijest, jer je ona u prethodnom ciklusu razvojne spirale potpuno degenerirala, a duhovna svijest je također minimalna s obzirom da biće živi samo od sjećanja iz prethodne spirale, i sa stajališta vanjskog svijeta to je uspravano biće. Zato se u novoj spirali njegova svijest mora ponovno izgrađivati. To se odvija automatski samim utjecajem prirode na stvaranje organizma. S vremenom se počinje razvijati vlastita sposobnost opažanja, čime biće počinje dobivati svijest i počinje suodlučivati o vlastitom razvoju i izgradnji svoje svijesti. Ali budući život traži logiku u svakom stvaranju, a logika je mudrost i intelektualnost, biće mora proći kroz period u kojem će njegovo suodlučivanje o vlastitom doživljavanju i stvaranju biti manje-više pogrešno, pa čak i katastrofalno. U toj fazi biće još uvijek ne posjeduje intelektualnost i sposobnost

logičnog razmišljanja nužnu za ispunjavanje zakona života, odnosno zakona svake manifestacije i stvaranja. Doslovno ispunjavanje ovog zakona znači da stvaranje mora biti na radost i blagoslov svih živih bića. Stvaranje koje nije na radost svim živim bićima, nije u skladu sa zakonima života, pa je zato uglavnom nelogično, odnosno u suprotnosti sa stvaranjem samog svemira, tj. u suprotnosti s Božjim namjerama.

19

•

*Patnja je izvor kozmičke mudrosti. Ona
otvara put do ljubavi koja predstavlja
vrhunac doživljavanja*

Čitav svemir ili univerzum predstavlja cjelinu koja se vječno održava logikom, odnosno činjenicom da sve mora služiti na radost i blagoslov svim živim bićima. Zato svaki postupak koji nije u skladu s ovom valnom duljinom mora, prije ili kasnije, izazvati kratki spoj. Za biće koje je izazvalo takav kratki spoj to predstavlja katastrofu i nesreću. Ali doživljavanjem nesreće, odnosno kratkog spoja, dotično biće će naučiti kako se treba i kako se ne treba ponašati. Na taj se način kod bića postupno razvija mudrost. A budući patnje ili katastrofe na sličan način kod bića izgrađuju humanost, odnosno ljubav, ovdje stječemo uvid u način na koji

Bog stvara čovjeka po svom obličju i sebi nalik. Tako počinjemo shvaćati zašto je patnja nužna za razvijanje "kozmičke svijesti" i za sjedinjavanje čovjeka s Bogom. Budući je patnja posljedica vlastitih grešaka ili nelogičnih postupaka, ona sasvim logično ne može predstavljati kaznu zbog grijeha. No, s obzirom da je patnja u svojoj kozmičkoj analizi izvor mudrosti, ona postaje put ka svjetlosti i ljubavi, put ka doživljavanju Boga, pa prema tome i put ka kulminaciji života.

20

•

Kada biće postigne savršenu sposobnost razmišljanja prestaje potreba za njegovim inkarniranjem u materiji

Zahvaljujući iskustvima u materijalnoj stvarnosti biće postaje svjesno mudrosti i ljubavi i postaje sposobno doživjeti život u vrhunskom savršenstvu. Tako u materijalnoj sferi postojanja biće uči sve ono što ne bi moglo naučiti u duhovnoj, jer se tvar u duhovnoj sferi automatski pokorava duhovnim impulsima energije ne pružajući nikakav otpor, pa zbog toga u toj stvari nije moguće naučiti razmišljati logično. Da bi duhovni impulsi energije, koje neko biće može manifestirati u skladu sa svojom duhovnom strukturom, postali misli, biće mora naučiti preoblikovati te impulse u misli

i misaone konstrukcije. A to se može naučiti samo u materijalnoj sferi postojanja, koja se ne pokorava mislima automatski, već se mora svladati mentalnom i tjelesnom snagom. A pošto je u materijalnom organizmu logično razmišljanje životni uvjet, mi se privikavamo da svoje duhovne impulse energije oblikujemo u logične misaone oblike, tj. misaone konstrukcije u materijalnoj stvari. Zahvaljujući toj sposobnosti moći ćemo kasnije oblikovati svoje misli samo u misaonoj, odnosno duhovnoj stvari, potpuno nezavisno od materijalne stvari. Tada misli postaju vidljive za duhovna čula isto kao što je njihova realizacija u materijalnoj stvari vidljiva za tjelesna čula. Ali dok su misaone konstrukcije u materijalnoj stvari masivne i čvrste zbog njihove gustoće, duhovne konstrukcije su puno suptilnije prirode i održavaju se jedino voljom i koncentracijom misli bića. Misaone konstrukcije u duhovnoj sferi nastaju i nestaju zavisno od koncentracije i volje dotičnog bića, ostavljajući kopiju u području pamćenja. S vremenom, napredujući u svom tjelesnom razvoju, biće se sve više posvećuje znanjima i iskustvima koja posjeduje u obliku misaonih slika. Na temelju tog znanja i na temelju znanja i iskustava stečenih zahvaljujući svojoj sposobnosti tjelesnog opažanja, biće je u stanju u materijalnoj stvari manifestirati nove misaone konstrukcije. Na taj način stjecanje iskustava postaje naizmjenično smjenjivanje doživljavanja i stvaranja misaonih konstrukcija. I kada na kraju razvije svoju sposobnost razmišljanja i humanosti do savršenstva, biće više nema što naučiti u materijalnoj sferi postojanja. Sada može puno lakše i savršenije stvarati u duhovnoj nego u

materijalnoj tvari. Time prestaje ponovno rađanje bića u materijalnoj tvari. Reinkarnacija je postala suvišna. Svoje daljnje doživljavanje i stvaranje u velikom kozmičkom ciklusu biće nastavlja permanentno u duhovnom stanju, kroz duhovne sfere ili carstva: "carstvo mudrosti", "božanski svijet" i "carstvo blaženstva". Ovdje je vrhunac savršenstva, pa samim tim i primarna stvarnost postojanja. Ovdje bića žive u apsolutnom savršenstvu i nalaze se na vrhuncu doživljavanja svijetle epohe spiralnog ciklusa razvoja.

21

•

*Duhovni svijet je zemlja radosti i sreće,
a materijalni svijet je Božja radionica za
stvaranje "čovjeka po Božjem obličju"*

Savršeno stanje, kao oblik postojanja, ne bi uopće bilo moguće ako ne bi bilo izolirano i dostupno isključivo bićima na istoj mentalnoj frekvenciji. Kada bi nedovršena bića mogla biti u njemu, među bićima koja se nalaze na višim mentalnim frekvencijama, kao što je slučaj u materijalnom svijetu, i taj bi duhovni svijet postao mračan, dosadan i nesavršen kao što materijalni svijet može izgledati nedovršenim ljudima. Nedovršeni ljudi bi mogli izazvati čak i rat, ali zahvaljujući Božjem poretku svijeta, to nije moguće. Naime, duhovni svijet je isključivo

predviđen da bude plod savršenog načina razmišljanja, a time blagoslov i radost što je čovjek ovladao materijom, što je postao gospodar života a ne njegov rob, što je postao jedno s ljubavlju, mudrošću i svemoći, radost što je čovjek postao jedno s Bogom. Duhovni svijet je zemlja radosti i sreće, a materijalni svijet je smjesa, kalup ili Božja radionica za stvaranje savršenog čovjeka po Božjem obličju. U materijalnom svijetu biće se brusi, čisti i polira. Ovdje bića uče prevladavati sebičnost, mijenjaju svoje loše ruho i izgled primitivnosti da bi konačno mogla zablistati punim sjajem u presvijetloj slavi uzvišenog doživljavanja Gospodina. Onda nije čudno što ovdje u materijalnom svijetu susrećemo probleme, nesreću i patnju, jer te su pojave samo otpad i srugotine iz Božje radionice za stvaranje čovjeka po Božjem obličju i njemu nalik.

22

•

Smrt je samo vrata raja

Božje stvaranje čovjeka nije samo stvaranje organizma, već je to u prvom redu nadgradnja mentaliteta, odnosno svijesti, tj. "udahnjivanje duha životnoga". Zato se to stvaranje razlikuje od stvaranja mrtvih stvari. Radi se, naime, o preobražavanju živog bića koje sve više može opažati i razlikovati ugodno od neugodnog. I upravo u ovom procesu preobražavanja možemo se uvjeriti u sveobuhvatnu ljubav, mudrost i svemoć Gospodina, odnosno Stvoritelja. S obzirom da se stvaranje "čovjeka po Božjem obličju" odvija tijekom mnogo milijuna godina i da biće, gledano iz te perspektive, počinje već rano opažati, osjećati i doživljavati, a time i samo počinje nesigurno i bojažljivo stvarati, razumljivo je da to stvaranje zbog nesavršenosti i nedostatka logike izaziva veliku patnju, odnosno nesretnu sudbinu. Zato je za biće pravi blagoslov što se stvaranje ne odvija neprekidno milijunima godina, već je podijeljeno na razdoblja s pauzama. Svaki puta kada biće u materijalnom svijetu prođe kroz proces koji nazivamo "smrt", bilo da se radi o prirodnoj smrti zbog starosti ili o smrti izazvanoj nesretnim slučajem ili bolešću, to je samo pauza u preobražavanju od primitivnosti ka intelektualnosti, od okrutnosti ka humanosti. A kako ova

pauza za biće predstavlja rajsko iskustvo, time je "smrt", u stvari, samo vrata raja.

23

•

Smrt je neophodan uvjet za postizanje tjelesnog i duhovnog savršenstva

Nedovršena bića, odnosno bića koja se još uvijek razvijaju na materijalnoj razini, ne poznaju svoju duhovnu strukturu i duhovnu stvarnost jer ona još nije dostupna njihovim tjelesnim čulima i još uvijek ju ne mogu pamćenjem prenijeti u dnevnu svijest. Zato su u najgorem slučaju nastale pogrešne pretpostavke i vjerovanje da je oslobađanje od materijalnog tijela procesom umiranja zapravo apsolutna smrt, apsolutni prestanak postojanja i doživljavanja nekog bića. No, budući materijalni organizam nije samo biće, već samo privremeno oruđe neophodno za ispunjavanje posebnih životnih uvjeta na tom stupnju razvoja, gubitkom materijalnog organizma biće ne umire. Naprotiv, oslobađanje od materijalnog tijela je obavezan životni uvjet za daljnji razvoj i preobražavanje bića. Jer, kada bića ne bi imala mogućnost zamjene materijalnog organizma, ne bi se mogla razvijati od biljke u životinju i od životinje u zemaljskog čovjeka, a ovi posljednji ne bi mogli prijeći iz svog sadašnjeg nedovršenog stanja u božansko stanje

u kojem postaju potpuno dovršeni "po Božjem obličju". Materijalni organizam je podložan oštećenjima kako bi bića mogla osjetiti bol i patnje i na taj način naučila izbjegavati greške. Bića poučena bolnim iskustvima s vremenom postaju, u svojoj tjelesnoj i duhovnoj manifestaciji, potpuno savršena i sposobna doživjeti vrhunac svjetlosti i osjećaja ugone. Pogrešni postupci mogu biti tako veliki da posljedice mogu sasvim uništiti materijalni organizam i učiniti ga neupotrebljivim za daljnja iskustva i očitovanje u materijalnoj sferi. Zato je veliki Božji blagoslov da se bića mogu osloboditi olupine svojeg materijalnog tijela i nanovo početi graditi novi materijalni organizam. Tijekom tjelesne epohe svojeg razvoja biće stalno raste i razvija se kroz sve više oblike doživljavanja i manifestacije, pa je za njega životni uvjet da za svaki novi i viši oblik tjelesnog doživljavanja i manifestacije dobije odgovarajući materijalni organizam. Pomoću njega se može ostvarivati do savršenstva, a sve u skladu s posebnim zakonima i uvjetima manifestacije u dotičnoj sferi. Bilo bi loše da današnji profinjeni i visoko razvijeni civilizirani čovjek nije još odavno, promjenom svojih organizama i ponovnim rađanjem, bio oslobođen prethodnih organizama gmizavaca, majmuna ili primitivnog pračovjeka. Ti organizmi su u prethodnim razvojnim epohama bili od životne važnosti da bi on u njima živio i postigao današnji relativno visoki stupanj manifestacije i doživljavanja. Ovdje uviđamo da je takozvani proces umiranja neophodni put Božjeg stvaranja čovjeka prema Božjem obličju. Još jedan dokaz da je smrt neophodna je općepoznati uzrok smrti, naime

od starosti oronuo organizam postaje nepogodan za doživljavanje i materijalno stvaranje. Pošto je materijalni organizam stvorena pojava, on mora, kao i sve druge stvorene stvari, biti podložan zakonima vremena i prostora. To znači da mora biti uništiv. Po tome se razlikuje od najviše duhovne strukture bića koja je u svojoj suštini vječna, pa zbog toga ne može biti podložna zakonima prostora i vremena. Najviša duhovna struktura svakog živog bića je njegovo "Jastvo" i njegova nadsvijest. Ova struktura bića je vječna i neuništiva i predstavlja stvarno biće koje je, u stvari, nositelj materijalnog organizma. Zato živo biće može lako nadživjeti sve pojave u dimenzijama vremena i prostora, a time i propast svojeg materijalnog organizma.

24

•

*Promijenjeno stanje bića
poslije smrti*

Kada se biće poslije smrti oslobodi materijalnog tijela, mijenja se, naravno i njegova stvarnost, odnosno njegovo doživljavanje te stvarnosti. Biće više ne može izravno opažati ili stvarati u materijalnoj sferi jer je oslobođeno obrađivanja teške materijalne tvari rukovanja teškim materijalnim organizmom. Sada će svoje misli manifestirati samo u duhovnoj tvari koja je tisuću puta lakša od materijalne i oblikuje se automatski, već prema volji dotičnog bića. Zato je prijelaz bića kroz tjelesni proces smrti, u stvari prijelaz iz velikog i vrlo teškog područja rada u novo područje doživljavanja, koje se u usporedbi s materijalnim područjem rada može smatrati odmorom. Ovdje biće ne mora formulirati svoje misli riječima prilikom sporazumijevanja s drugim bićima, jer se misli odmah uobličuju oko bića kao vidljivi detalji i prije nego što ih je biće stiglo izraziti riječima. Zato na duhovnoj razini ne postoji problem poznavanja jezika. Sva bića koja se nalaze na istom stupnju razvoja mogu izravno razumjeti međusobne misli i misaone konstrukcije. U ovoj sferi postojanja funkcija misli je vidljiva kao vanjski faktor koji okružuje biće i kojeg mogu vidjeti sva bića na istoj valnoj duljini. Zato ovdje bića ne mogu sakriti svoj karakter. Poštenje ili nepoštenje

ovdje postaje svima vidljivo. Ovdje se vrijednost ne mjeri time je li čovjek na ovom svijetu zauzimao visoki položaj, je li bio poštivan i cijenjen kao čovjek "ne višem stupnju razvoja" samo zato što je pripadao "višoj klasi" i što je mogao zasjeniti sugrađane svojim bogatstvom, luksuzom, medaljama i visokim odlikovanjima, luksuznim vilama, poslugom itd. Luksuzne stvari ovog svijeta se ne cijene na onom svijetu, jer iza njih, kada je karakter u pitanju, može stajati i duhovni proleter. Takve eventualne lažne osobine nekog uglađenog gospodina odmah bivaju prozrete u duhovnoj sferi, jer se duhovno siromaštvo ovdje ne može prikrivati materijalnim luksuzom, zlatom i sjajem bogatstva.

No, da bismo bolje razumjeli duhovno stanje poslije smrti, moramo sagledati doživljavanje živog bića u cjelini. Doživljavanje se, u krajnjem slučaju, javlja kao razmišljanje, tj. kao oblikovanje i formuliranje objekta razmišljanja. Prije svega, stvaranje slika vrši se u duhovnoj tvari i pokreće se, potpuno automatski, od strane duhovne strukture bića, a duhovna bića opažaju i doživljavaju te slike također pomoću strukture svojih duhovnih organa. Ovakav duhovni proces razmišljanja čini primarno doživljavanje života i odvija se potpuno u duhovnom obliku u slučajevima kada je biće oslobođeno materijalnog organizma i kada ne prenosi svoje misaone stvaralaštvo u materijalnu tvar. Budući da duhovna iskustva nastaju isključivo na temelju misli koje donose radost i sreću, čitava duhovna stvarnost bića poslije materijalne smrti izgleda kao boravak u raju.

25

•

Čistilište i raj

Primitivne sklonosti ili nastranosti su u duhovnoj sferi jasno vidljive za okolinu i ne mogu se sakriti od drugih bića. Zato je prijelaz u ovu sferu jako neugodan za bića s takvim sklonostima. Neugodan prijelaz u psihičku sferu opisan je u mojem glavnom djelu kao "čistilište". Ako je čovjek pun mržnje ili je ogorčen na nekoga, ili zbog nečega ima grižnju savjesti, pa u takvom duševnom stanju umre, odnosno ode s ovoga svijeta, po dolasku u duhovnu sferu prolazi kroz čistilište. Takvo mračno stanje svijesti u duhovnoj sferi postaje vanjsko stanje. Tada biće može doći u kontakt isključivo s mislima kao što su njegove. Zato on ovdje susreće samo ogorčene i ljute osobe čija je orijentacija svijesti slična njegovoj. S obzirom da biće više nema tjelesna čula za opažanje, ono ne može vidjeti materijalno nebo, zrake sunca, divnu materijalnu prirodu, zelene šume i rascvjetale livade ili druge božanstvene pojave kojima bi priroda mogla razdragati njegovu mračnu dušu. Ovdje se takvo biće nalazi u svijetu manje-više mračnih sjena. Ovdje ne postoji druga vanjska priroda osim one koju može stvoriti njegov mentalitet ili mentalitet njemu sličnih bića. I sve dok kod njega prevladavaju ogorčenost i bijes, predodžbe koje stvara on i njemu slična bića moraju biti sama tuga i

žalost. Ova bića ne mogu napustiti frekvenciju sumornog stanja sve dok su bijesna i ogorčena na nekoga ili nešto. Ali mentalna izolacija ovih bića od mentalne svjetlosti ubrzo ih čini duboko nesretnima, a osjećaj očaja budi u njima potrebu da traže pomoć. U trenutku kada se u duši preminuloga pojavi ovakav osjećaj ili misao, on prelazi na valnu duljinu koju mogu primati anđeli čuvari koji odmah dolaze i oslobađaju ga mračnih misli ili čitavog kompleksa mračnih misli. Tada biće prelazi u stanje svijesti, odnosno u oblik doživljavanja idealnog stanja i vrhunca sreće koji se uopće može zamisliti. Taj period vrhunske životne sreće u duhovnoj sferi opisan je u knjizi "Livets bog" (Knjiga života) kao "raj". Rajsko stanje u duhovnoj sferi doživljavaju apsolutno sva živa bića od trenutka oslobađanja od materijalne stvarnosti, pa sve dok ne dođe vrijeme za ponovno rađanje kada se dobiva novi materijalni organizam u materijalnom svijetu. Međutim, sva bića ne moraju proći kroz čistilište. Ljudi koji vode život u skladu sa svojim shvaćanjima i ne nalaze se u mentalnom konfliktu s drugim bićima ili samim sobom, ne prolaze kroz čistilište.

26

•

*Smrt je božanski blagoslov,
oslobođenje od starosti, bolesti,
tuge i patnje*

Zbog starosti će biće doživjeti smrt kao božansko oslobađanje od dotrajalog materijalnog tijela koje je postalo manje-više neupotrebljivo za tjelesno doživljavanje života. Za biće čiji je organizam opterećen neizlječivom bolešću i patnjama, smrt, odnosno oslobađanje od takvog tijela, veliki je božanski blagoslov. Smrt je također božanski blagoslov i za bića čije je tijelo teško ranjeno nesretnim slučajem. U svim ovim situacijama oslobađanje od materijalnog organizma znači i oslobađanje od tjelesnih bolova. U mentalnom pogledu može nastupiti kraći period u čistilištu za bića koja umru iznenada ili nesretnim slučajem. Svijest ovih ljudi je obuzeta budućim planovima i iskustvima u materijalnoj sferi od koje su iznenada odvojeni, što može, naravno, izazvati razočaranje i tugu. No, i ova se bića brzo snalaze i u svojoj nesreći traže pomoć, čime se odmah stavljaju pod zaštitu anđela čuvara koji oslobađaju njihovu svijest psihičkog mraka. Nakon toga mogu uživati u takvom raju kakav sami mogu zamisliti, već prema svojim intelektualnim mogućnostima.

27

•

*Duhovna sfera je svijet vrhunske
svjetlosti za sva živa bića*

Materijalni svijet predstavlja sferu postojanja u kojoj živa bića mogu doživjeti posljedice svojih grešaka, posljedice čiji je vrhunac bol i patnja. Duhovna sfera je sušta suprotnost tome. Ova sfera je predviđena za to da u njoj živa bića doživljavaju isključivo posljedice najvišeg stupnja svog savršenstva. Zato je to sfera apsolutne radosti i sreće. To je svijet vrhunske svjetlosti za sve što je živo. Nikakve sjene ne mogu prodrijeti u ovo idealno stanje živih bića. Ovdje postoji isključivo mentalna svjetlost, svjetlost i samo svjetlost.

28

•

*Zajedničke misaone kopije
duhovnog i materijalnog svijeta*

Tjelesnim čulima živih bića nisu dostupne duhovne strukture i duhovni organi. Da bi se ove pojave mogle opažati i promatrati u materijalnom svijetu, biće mora imati materijalni organizam pomoću kojeg može oblikovati misli u materijalnoj tvari i na taj način učiniti ove slike dostupne tjelesnim čulima. Tako je materijalni organizam, u stvari, samo produženi organ duhovnog bića za stvaranje misaonih slika u materijalnoj tvari. Građevine, kuće, strojevi, oruđa, prijevozna sredstva i dr. zapravo su samo kopije unutarnjih misaonih slika njihovih autora izrađene u materijalnoj tvari. Da prije toga nisu postojale kao misaone slike, bila bi nemoguća njihova pojava u materijalnoj sferi. Pomoću materijalnog organizma živa bića mogu misaone slike iz svoje duhovne sfere kopirati u materijalnu stvarnost. Ovime nam postaje jasna činjenica da su svi detalji materijalnog svijeta samo kopije detalja, slika, oblika, boja i zvukova proisteklih iz duhovne sfere. Ali, živo biće može pomoću svojeg materijalnog organizma opažati misaone konstrukcije i slikovite izraze drugih bića koje su prenesene u materijalnu tvar tako da u svijesti drugih bića i ove materijalne slike postanu misaone. Tako će se i duhovni svijet u izvjesnoj mjeri sastojati i od kopija

materijalnih pojava ili misaonih konstrukcija doživljenih ili stvorenih pomoću tjelesnih čula.

29

•

Svijest i misaone slike živog bića

Kao što smo rekli, živa bića nadograđuju svoju svijest utiscima koje stječu putem tjelesnih čula. Ova se iskustva opet preko tjelesnih čula prenose do duhovne strukture bića gdje se oblikuju kao duhovne misaone slike. Upravo se od tih misaonih slika sastoji svijest bića. Na temelju tih misaonih slika, koje predstavljaju znanje i iskustva, biće može stvarati nove misaone slike koje se mogu doživljavati, ne samo na duhovnom planu, već se pomoću materijalnog organizma mogu prenijeti i u materijalnu sferu. Tu se u materijalnoj tvari mogu oblikovati kao slike, u obliku govora ili pisma, svjetlosti ili boja. Svijest živog bića sastoji se jednim dijelom od misaonih slika koje su, u stvari, kopije iz okoline bića i od misaonih slika koje su original i proizvod samog bića. Svijest bića razvija se na temelju originalnih konstrukcija misli, kao i na temelju misaonih slika preslikanih iz materijalnog svijeta u obliku misli. Ove misaone slike čine osnovu pogleda na svijet, kao i moralnih shvaćanja, prohtjeva i volje, simpatija i antipatija koje iz toga proizlaze.

30

•

*Dva horizonta opažanja živih
bića: materijalni i duhovni*

Kao što znamo, živo biće ima dva horizonta opažanja: duhovni i materijalni. Duhovni horizont je trajan, dok se materijalni periodično ponavlja, s obzirom da je tijelo stvorena pojava pa poput svih ostalih stvorenih pojava mora propasti. Zato postoje periodi u doživljavanju u kojima živo biće može stvarati i doživljavati samo duhovnim organima. Ovi periodi počinju oslobađanjem bića od materijalnog organizma, prilikom tzv. "smrti", i traju sve do trenutka kada biće postane ponovno zrelo da se veže za novi materijalni organizam. Tijekom ovih perioda biće ne može izravno doživljavati u materijalnoj sferi. Zapravo, biće je potpuno nestalo iz materijalne sfere. Ostao je samo napušteni materijalni organizam koji se brzo raspada. Budući ljudi još nisu dosegli stupanj razvoja koji omogućava kozmičko opažanje na duhovnoj razini, oni donose zaključke samo prema onome što vide. Zato mnogi vjeruju, kao što smo rekli, da živo biće nastaje i nestaje zajedno sa svojim materijalnim organizmom i da svako biće, čije tijelo postane leš, zauvijek prestaje postojati.

31

•

*Koja se biblijska "prokletstva" zbog
"grijeha" ispunjavaju a koja ne*

Vidjeli smo da bića, zahvaljujući svojoj duhovnoj i vječnoj strukturi, nastavljaju svoje postojanje i nakon smrti, kao što su postojala i prije rođenja. To što sada više ne mogu doživljavati ili stvarati u materijalnoj sferi ne znači da ne mogu doživljavati i stvarati u duhovnoj. Jedina je razlika u tome što sada više ne mogu prenositi svoje misli i misaone slike izravno u materijalnu sferu, kao što ne mogu ni opažati izravno u materijalnoj sferi, odnosno u materijalnoj tvari manifestirane misli i misaone slike. No, time su oslobođeni velikog tereta, tj. upravljanja organizmom stvorenim od tvari koja je tisuću puta gušća, pa samim tim i teža, od duhovne tvari. Ovdje se ispunjavaju biblijska "prokletstva": "U znoju lica svog jesti ćeš kruh svoj" i dr. Ovdje žena "u mukama rađa djecu svoju". Ovdje nastaje borba sa zmijom, "čiju će glavu zgaziti sjeme ženino", ali će zmija "ugristi čovjeka za petu". Upravo ovdje se manifestiraju neugodne posljedice pogrešnih postupaka ljudi: ratovi, bolesti i patnje. Upravo ovdje je središte najmračnijeg kontrasta. Tako nešto se ne može dogoditi u duhovnoj sferi, gdje se manifestira samo svijetli kontrast i gdje se nalazi središte vrhunske sreće i blaženstva. Tamo nitko

ne mora raditi u znoju lica svog da bi osigurao kruh svoj nasušni. Tamo ne postoje porođajne muke. U tom divnom duhovnom svijetu tvar se automatski pokorava mislima, željama i volji bića. Biće samo treba zamisliti nešto i to se odmah ostvaruje. Treba samo nešto poželjeti – i to je već tu. Misao se, dakle, automatski pokorava volji bića, odnosno odaslanim impulsima energije. A budući se u materijalnom svijetu biće uči misliti logično, njegova manifestacija u duhovnoj sferi biti će logična ili nelogična, biti će savršena ili nesavršena, već u skladu sa stupnjem savršenstva koji je biće postiglo u prethodnom tjelesnom životu na zemlji.

32

•

Čistilište je pripremni period za boravak u raj

Temelj za boravak bića u duhovnoj sferi poslije smrti predstavljaju isključivo njegove želje, snovi i čežnje za doživljavanjem idealnog stanja koje ono može zamisliti. Doživljavanje takvog idealnog stanja ili snova je pravi raj za živo biće. Prije nego što stigne u takvo idealno stanje ili raj i prije nego što sve to postane vidljivo, biće mora proći kroz sam proces smrti i eventualno kroz čistilište. Kao što smo već spomenuli, čistilište je samo pripremni period u kojem još nisu isključena čula kojima

biće doživljava razočaranje, tugu, brigu, ogorčenost, bijes i mržnju. Nakon toga biće može doživljavati samo svijetle i radosne misli. Zato kod takvog bića ne može nastati mentalni kratki spoj s mislima ili ponašanjem drugih bića jer ono može doći u kontakt samo s bićima koja se nalaze u istom mentalnom stanju, odnosno u istom raj. Valna duljina na kojoj djeluje svijest bića nalazi se ovdje iznad mentalnih valnih duljina na kojima mogu nastati agresivnost, antipatija, bijes, zavist, zloba, tuga, čežnja i razočaranje. S obzirom da čula u raj ne mogu registrirati ovakve ili srodne misli, raj može biti samo doživljavanje vrhunske i čiste sreće i radosti. Kada ovo ne bi bilo tako, bića nikada ne bi mogla doživjeti pravi raj, odnosno stanje koje biće samo poželji. Tada bi i u duhovnom svijetu postojali ratovi, nesreće i patnje, brige i žalosti, baš kao i u materijalnom svijetu. Moramo shvatiti da se vibracije valnih duljina duhovnog svijeta nalaze iznad vibracija valnih duljina materijalnog svijeta. Frekvencije duhovnog svijeta su vibracije ljubavi i mudrosti, dok su frekvencije materijalnog svijeta vibracije mržnje i bijesa. Ovo se možda može bolje razumjeti ako se ima na umu da je duhovni svijet u stvari svijet elektriciteta, tj. sam izvor elektriciteta. Prema kozmičkim analizama elektricitet je životna snaga univerzuma, to je duh Božji. Ali u duhovnom svijetu gdje duh ne prožima materijalnu tvar, bića ga ne mogu koristiti na područjima na kojima nisu dovršila svoj razvoj. Zato ne može nastati najveći dio kratkih spojeva u obliku navedenih misli: agresije, antipatije, bijesa i dr. Ovakve misli čine životinjski materijal svijesti i postaju sve manje upotrebljive kao

materijal svijesti živog bića u onoj mjeri u kojoj ono raste i razvija se u humanosti, odnosno čovječnosti. Još nedovršeni zemaljski čovjek ima dva područja svijesti: životinjsko, urođeno naslijeđe prošlosti iz vremena kada je bio prava životinja, i početno ljudsko područje koje raste i razvija se kroz mnoge kratke spojeve koji nastaju između ova dva područja u njegovoj psihi, odnosno mentalitetu. S obzirom da ovi kratki spojevi utječu na tjelesni život bića, oni često izazivaju kratke spojeve s načinom života drugih bića izazivajući rat između njih. Tako se stvaraju nesretne sudbine, smrt i sakaćenje, a s njima i prateća patnja i problemi koji na kraju mogu završiti i samoubojstvom. Upravo ova sposobnost živog bića da stvara i doživljava nesretna stanja otklanja se u čistilištu, gdje se isključuju funkcije tih čula. Tako je biću osigurano da mu duhovna stvarnost između dva utjelovljenja – njegov raj – bude apsolutno svijetlo iskustvo, stanje radosti i sreće, kakvo on, kao nedovršen čovjek, ne može doživjeti u materijalnoj sferi. Oslobođanjem od materijalnog organizma i kasnijim prolaskom kroz čistilište, čime se isključuju funkcije pojedinih područja opažanja, značajno se ograničavaju mogućnosti stvaranja i doživljavanja. Područje svijesti koje se bićima uskraćuje u raju predstavlja sudbinsko područje čitavog materijalnog svijeta gdje biće ima mogućnost činiti greške, čime sebi stvara nesreću i neuspjehe opterećujući svoju budućnost nezgodama, brigama i patnjama. Biće je tako oslobođeno dijela svoje svijesti koji nije dovoljno razvijen i koji se može razvijati do savršenstva isključivo u materijalnoj sferi.

Nakon toga njegova svijest posjeduje samo ona područja koja su dovoljno razvijena da pomoću njih biće može doživljavati i stvarati isključivo svjetlost i radost kako za sebe, tako i za druge.

33

.

Kada reinkarnacija postaje suvišna, ona prestaje

Ovdje je objašnjen princip kojim Bog jamči svim živim bićima boravak u raju poslije zemaljskog života. Zemaljski ljudi još ne mogu ostati u raju, već se moraju ponovno rađati u materijalnom svijetu, budući da još nisu završili svoj razvoj u njemu, još nisu dosegli stupanj doživljavanja i stvaranja u materijalnoj sferi koji je Bog za njih predvidio. Ponovnim rađanjem u materijalnoj sferi ovim se bićima omogućuje da nastave svoj razvoj, da čine nove greške i da dožive posljedice svojih grešaka. To razvija mudrost i odgovarajuće talente, što poboljšava kvalitetu života koji postaje sve savršeniji i što ih kvalificira za doživljavanje još savršenije i sjajnije bujice svjetlosti u vlastitom raju. Tako, ponovnim rađanjem na zemlji, živa bića nastavljaju svoj razvoj u materijalnoj sferi prema sve većem savršenstvu i na taj način nakon svakog zemaljskog života osiguravaju sebi sve sjajniji boravak u raju. Na taj način biće prolazi kroz

sva neugodna područja pogrešnih postupaka i postiže vrhunac mudrosti i ljubavi u dotičnom ciklusu razvojne spirale. Kada biće više nema što naučiti u materijalnoj sferi dotičnog ciklusa razvojne spirale, reinkarnacija ili ponovno rađanje u materijalnoj sferi postaje suvišno i prestaje. I odavde biće nastavlja dalje, kao što ćemo kasnije vidjeti, punim kapacitetom svoje kozmičke svijesti ispoljavati manifestaciju ljubavi i visoko intelektualno stvaranje u svijetu duhovnih tvari, frekvencija i valnih duljina. Ovakvim stvaranjem formiraju se detalji duhovnog svijeta u sjajnoj i blistavoj tvari. U duhovnom svijetu sve se manifestira u zlatnoj tvari, omogućavajući vrhunac osjećaja ljubavi, mudrosti, ljepote i sreće. Ovdje se svakodnevni život doživljava kao pojava Božje primarne svijesti u svom najčistijem obliku.

34

•

Zašto svako biće doživljava njemu osobno prilagođen raj

S obzirom da sva bića u materijalnoj sferi postojanja nisu dosegla jednaki stupanj mentalnog razvoja, već se nalaze na različitim stupnjevima s različitim sposobnostima i sklonostima, njihove sposobnosti razmišljanja i doživljavanja moraju se vrlo razlikovati. Bića koja su u svom razvoju ostavila iza sebe epohu

ponovnog rađanja, odnosno reinkarnacije, sposobna su doživjeti pravu stvarnost, imaju pravo rješenje misterije života pa zato mogu doživjeti primarni i apsolutni raj. Ali bića koja još nisu završila svoj razvoj u materijalnoj sferi, ne mogu doživjeti pravi raj kao božanstveno doživljavanje svjetlosti. Ona mogu doživjeti samo raj koji odgovara njihovim shvaćanjima o najvišem i najsretnijem idealnom stanju. Zamislite kako je božanstveno to rješenje! Da nije tako, bića bi bila lišena svojeg raja, odnosno istinskog stanja svjetlosti i sve do epohe velikog rođenja ne bi uopće mogla doživjeti pravi raj. Dakle, život funkcionira prema božanskim zakonima prema kojima sva živa bića, bez izuzetka, dolaze u sjajno, rajsko stanje i to poslije svakog zemaljskog života. Ovo važi apsolutno za sve ljude, bez obzira na rasnu i nacionalnu pripadnost, za pripadnike svih religija i vjerskih sekti, pa čak i za ljude koji ne vjeruju u Boga, niti u život poslije smrti. Dakle, to važi za sve ljude sa svim mogućim pogledima na život, za tzv. "kriminalce" i za samoubojice, kao i za svece. Niti jednom biću nije uskraćena mogućnost da između dva tjelesna života na zemlji doživi raj, jer u duhovnoj sferi ne postoje valne duljine s predodžbama i koncentracijom misli koje su suprotne najvišim idealima i željama dotične jedinice. Zato u ovoj sferi ne može nastati mentalni kratki spoj, tj. bijes, ogorčenost, zavist, ljubomora, nesretna ljubav, mržnja ili želja za osvetom, netrpeljivost i sl. Takve vrste misli, odnosno takvo stanje svijesti nalazi se na tako niskim valnim duljinama da ne može doći do izražaja u rajskom doživljavanju bića. Upravo ta strana psihičke prirode bića biva očišćena u čistilištu.

35

•

*Zašto je raj vrhunac svijetlog,
a čistilište vrhunac mračnog
doživljavanja*

Prema tome, pravi raj koji je odvojen od zemaljskog života čovjek može doživjeti samo ako je čist, tj. nakon prolaska kroz čistilište. Nakon čistilišta bića mogu doživljavati vlastite predodžbe o idealnom stanju, kao i predodžbe o idealnom stanju drugih bića koja se nalaze na istoj valnoj duljini. U skladu s time, oni ne mogu vidjeti mikrokozmičke i makrokozmičke detalje, stvari i predodžbe koje nisu na valnoj duljini s njihovim predodžbama o rajju. Zato se u duhovnoj sferi duhovno nebo i duhovna zemlja, duhovna klima, pa i duhovno doživljavanje prirode, tj. makrokozmički detalji, javljaju na valnim duljinama, tj. u onoj jačini svjetlosti i ugođaju koji potpuno odgovaraju predodžbama o rajju, odnosno idealnom stanju dotičnog bića. Prema tome, doživljavanje raja može biti samo vrhunac idealnog stanja koje biće može zamisliti. Upravo zbog ovakvih odnosa bića jedino u čistilištu mogu doživjeti takve dijelove makrokozmičke misaone nadgradnje, odnosno detalje ili mentalne kreacije prirode, koji se nalaze na istim sumornim i mračnim valnim duljinama na kojima se nalaze predodžbe čistilišta. Na svu sreću, razdoblje čistilišta je toliko koncentrirano i tako kratko traje, da

se može reći da je to samo ulaz ili predvorje raja. I kao što smo već rekli, čistilište izaziva patnje samo ukoliko se čovjek nalazi u sukobu sa svojim vlastitim predodžbama o idealnom životu. No, ovdje anđeli čuvari jamče pomoć svakome tko ju zatraži. Dakle, ne postoji biće kojem se uskraćuje doživljavanje raja u duhovnom svijetu između dva zemaljska života.

36

•

*Kako biblijska "prokletstva"
postaju blagoslov za čovjeka*

Zapravo, ljudi žive prema principu koji se u Bibliji zapisuje kao Zemljino "prokletstvo". Tu Bog, između ostalog, kaže Adamu: "Zato što si poslušao ženu i okusio sa drveta sa kojeg sam ti zabranio jesti, rekavši da s njega ne jedeš, zemlja neka je prokleta zbog tebe, s mukom ćeš se od nje hraniti svega vijeka svog! Rađat će ti trnjem i korovom, a hranit ćeš se poljskim raslinjem; U znoju lica svoga kruh ćeš svoj jesti..." A u govoru Evi, Bog kaže: "Trudnoći tvojoj muke ću umnožiti, u mukama djecu ćeš rađati. Žudnja će te mužu tjerati, a on će gospodariti nad tobom." Nije potrebno detaljnije objašnjavati u kojem obimu se ostvarilo ovo prokletstvo i vladalo ljudima u proteklim vremenima, te da ono još i danas vlada čovječanstvom. "Griješ", što znači neznanje i pogreške

u načinu života i postojanja, kao i nesretne i neugodne posljedice takvog načina života, postoje kao osnovni element u kojem ljudi u mentalnom smislu plivaju kao što ribe plivaju u vodi. Razumljivo je da ljudi vjeruju i mole se za svijetliju budućnost, i da u svojim snovima i željama stvaraju predodžbe o nekom idealnom stanju suprotnom od sadašnje sudbine koja je puna mraka i rata. U svijetu prevladava čežnja za stanjem suprotnim od mentalnog mraka, od mentalno opterećene misaone klime u kojoj jači i pametniji iskorištavaju slabije i manje nadarene i gdje se podnošljivo stanje može postići jedino borbom na život i smrt s nehumanim i u moralnom pogledu još uvijek primitivnim vlastodržcima. Prema tome, prirodno je da razvojno nedovršeni i zato potrebama opterećeni ljudi imaju svoje želje i snove o idealnom stanju u kojem će biti oslobođeni svakog oblika nesretnih i po život katastrofalnih pojava, odnosno "prokletstva prvog grijeha" kojeg se ljudi ne mogu osloboditi u materijalnoj sferi. Budući prokletstva izrečena u Bibliji navode čovjeka na razmišljanje o idealnom stanju koje se kao realna činjenica ostvaruje u duhovnoj sferi svaki puta kada on doživi tjelesnu smrt, time ovo "prokletstvo" postaje blagoslovom.

37

•

*Rajski periodi dokaz su božje ljubavi
prema živom biću koje prolazi kroz
najdublji mrak razvojne spirale*

Budući ljubav čini temelj svemira, bilo bi neprirodno kada bića ne bi mogla nesmetano uživati u ostvarenju svojih želja, čežnji i idealnog stanja koje prema njihovim shvaćanjima predstavlja najveću sreću i blaženstvo. Zato u duhovnoj sferi biće može dobiti sve što zaželi, i niti jedna prirodna želja ne ostaje neispunjena. Od ovoga se, naravno izuzimaju droge, alkohol, duhan i sl. koji stvaraju neprirodnu ovisnost, tj. glad koja se ne može utažiti. Što ih čovjek više uživa, tim više ih želi i na kraju umire željan, jer uživanje opojnih droga stvara samo prividnu sitost. Droge uništavaju organizam i onemogućavaju normalan život. Težnje za idealnim stanjem su nešto sasvim drugo. Ove težnje su normalne upravo zato što njihovo zadovoljenje predstavlja uvjet za razvoj čovjeka, odnosno za njegovo stvaranje "prema Božjem obličju", bez obzira koliko biće predstavlja svijetlu i toplu manifestaciju ljubavi. Time vječni Bog grli i podržava svojeg još nedovršenog sina (živo biće) prilikom njegovog prolaska kroz kulminaciju mraka, patnji i područja smrti sadašnjeg ciklusa razvojne spirale.

38

*Stvarni svijet snova, raj za živa bića,
sunčani predjeli i boravište života*

U ovozemaljskom životu bića se uglavnom nalaze u mračnom stanju i moraju se boriti s mnogim nedaćama da bi osigurala svoj tjelesni opstanak. Takav život stvara želje i snove o idealnoj stvarnosti u kojoj bi bili pošteđeni ove borbe. Snovi su u stvari misli građeni od duhovne tvari, i zato ih u pravilu ne mogu razumjeti bića u materijalnoj sferi koja se još uvijek nisu dovoljno razvila da bi mogla ispuniti sve uvjete za ostvarenje svojih snova, odnosno željenog stanja u materijalnoj sferi. Ovdje se možemo uvjeriti kako su životni zakoni svemira uređeni božanstveno i u beskonačnoj mudrosti i ljubavi, jer je poslije svakog boravka u materijalnoj stvarnosti bićima omogućen odmor u duhovnoj sferi. Za vrijeme ovih pauza bića su oslobođena svih nezgoda tjelesne sudbine, patnji, briga i nemira. Ona se mogu u potpunosti posvetiti željama i snovima koje u duhovnoj sferi doživljavaju kao pravu stvarnost, nezavisno od toga koji su stupanj razvoja, nadarenosti i logičnog razmišljanja i stvaranja dosegla u materijalnoj sferi. Njihove želje i snovi oblikuju se i ostvaruju isključivo u prema sposobnosti razmišljanja i razumijevanja na dotičnom stupnju razvoja. Za ostvarenje takvih snova i želja u

materijalnoj sferi postoje nepremostive teškoće, budući se materijalna tvar ne pokorava automatski mislima kao što je to slučaj s duhovnom tvari. Za ostvarenje takvih snova i planova u materijalnoj sferi u pravilu je potreban novac i radna snaga, odnosno pomoć i suradnja s drugim ljudima. Zato ljudi u materijalnoj sferi žive s nezadovoljenim prohtjevima i velikim razočaranjima, brigama i nezdodama koje njihovu sudbinu, odnosno materijalnu stvarnost, čine nesretnom. Da bi se postiglo idealno stanje u materijalnoj sferi potrebno je mnogo vremena, ponekad je potrebno i nekoliko života da se prevladaju sve poteškoće i da bi biće moglo doživjeti ostvarenje idealnog postojanja u materijalnoj sferi. Na ovaj način bića mogu doživjeti idealno stanje u duhovnoj sferi prije nego što ga budu mogli doživjeti u materijalnoj. To se zapravo događa svaki puta kada biće umre u materijalnom svijetu i kada se oslobodi svog tjelesnog organizma. Time se biće oslobađa životnog uvjeta koji se sastojao u rukovanju teškom materijalnom tvari. Nasuprot tome, u duhovnoj sferi biće će raditi s duhovnom tvari koja se automatski pokorava mislima. Zato će biće ovdje doživjeti sve ono što može zamisliti na svom trenutnom stupnju razvoja. A budući je u čistilištu oslobođeno organa opažanja kojima se doživljava razočaranje, briga i žalost, zavist, ogorčenje i bijes, dakle sve što kvari raspoloženje, sada može doživljavati samo radost, odnosno svijetlo raspoloženje, pošto se ovdje sve pokorava volji bića. A kako je čitava ova sfera nastanjena isključivo živim bićima na istoj valnoj duljini, što znači bićima koja su na isti način oslobođena mračnih i tužnih

misli, boravak ovdje postaje život u radosti i sreći, među bićima punim ljubavi. Zato bića doživljavaju boravak u ovoj sferi kao ostvarenje svojih snova, kao raj ili najuzvišenije područje i sjedište života.

39

Raj za umjetnike

Ovdje ćemo dati nekoliko jednostavnih primjera kako se u duhovnoj sferi tvar automatski oblikuje prema koncentraciji misli, želji i volji bića bez upotrebe pomoćnih sredstava ili alata. Na temelju ovakvog božanstvenog stanja arhitekt može bez muke graditi prekrasne građevine, dvorce i gradove po svojoj volji. Ovdje on nije ograničen time da svojim umjetničkim obrazovanjem i talentom mora sebi osigurati sredstva za život. U duhovnoj sferi ne postoje troškovi života, i nitko ne mora raditi da bi zaradio novac potreban za održavanje. Ovdje je život apsolutno idealno stanje za svakoga, a živa bića stvaraju samo ono što sama žele. Također mogu opažati ili doživljavati kod drugih bića isključivo stvari koje ih raduju i vesele. Sve što djeluje suprotno pripada valnim duljinama od kojih su živa bića odvojena i zaštićena mentalnim procesom kroz koji su prošla u čistilištu. Zato ovdje mračne misli i osjećaji nemaju pristupa. Ako arhitekt želi graditi u

duhovnoj sferi, nisu mu potrebni suradnici, zanatlije i radnici kao što je to slučaj u materijalnom svijetu. Ovdje nema problema s nabavom materijala, jer je duhovna supstancija, koja se inače ne manifestira sama, prisutna svuda, materijalizira se i oblikuje pomoću misli i prema želji bića. Arhitekt može sam nabaviti dovoljno materijala ukoliko odluči svoju građevinu zidati ciglu po ciglu, ali ju može zamisliti i sagrađenu i ona će se stvoriti takva kakvom ju je zamislio, bez procesa gradnje. Drugim riječima, on ovdje može ostvariti sve planove koje nije mogao ostvariti u materijalnoj sferi zbog mnogih poteškoća.

I drugi umjetnici mogu snagom svojih misli stvarati sjajne pejzaže, portrete, fantastične skulpture ili druga umjetnička djela. Ovdje se umjetnička djela razlikuju od umjetničkih djela u materijalnom svijetu time što se javljaju kao "živa" u onoj mjeri u kojoj ih je autor mogao zamisliti takvima i udahnuti im vlastiti život. Pejzaž kao likovno djelo u svom najsavršenijem obliku, ne javlja se samo kao slika na platnu, već kao prirodno stanje, u prirodnoj veličini sa šumama, jezerima, livadama, s nebom, morem i kopnom, gradovima, ljudima, životinjama itd., već prema talentu i sposobnosti umjetnika da koncentrira svoje želje i misli koje su dio njegovih umjetničkih iskustava stečenih umjetničkim radom u tjelesnom životu na zemlji. U usporedbi s ovim, umjetničko djelo u materijalnoj sferi izgledalo bi kao minijatura na platnu s nepokretnim detaljima. Međutim, u duhovnoj sferi umjetničko djelo predstavlja savršeno ispunjenje želja i zamisli umjetnika, već prema

tome u kojoj je mjeri on razvio svoju genijalnost. Umjetnik može oživjeti svoje djelo dajući mu svoju životvornu snagu, tako da po jezeru plove labudovi, a nebom divni bijeli oblačići, da u šumi odzvanja pjesma ptica i čuju se drugi zvuci karakteristični za šumu. Lagani povjetarac miluje krošnje drveća, a morski valovi se blago valjaju prema divnoj, pješčanoj obali. Ljudi se ljuljaju na zelenoplavim valovima, a povrh svega sunce izlijeva svoju toplu, životvornu nebesku svjetlost. Čitav ovaj prizor može se izgraditi i održavati zahvaljujući sposobnosti mišljenja i dubokoj koncentraciji volje umjetnika. Umjetnik, naravno, može zamisliti i sasvim drugačiji motiv u okviru svoje specifične nadarenosti, već prema svojoj sposobnosti mišljenja i stvaranja u duhovnoj sferi. A pošto je sposobnost mišljenja u duhovnoj sferi jednaka sposobnosti izravnog stvaranja u materiji, njegovo umjetničko djelo predstavljat će sjajni prizor kako za njega samoga, tako i za njegove obožavatelje na istoj razini postojanja. Umjetničko djelo može predstavljati i nevrijeme. U njemu crni oblaci ispresijecani sjajnim munjama prekrivaju nebeski svod. Potmula grmljavina praćena dozivima, uzvicima i drugim zvukovima karakterističnim za takve situacije čuje se kroz oluju. Koncentracijom svojih misli i svojim talentom umjetnik može stvoriti najljepše i najsajnije predjele obasjane jutarnjim ili večernjim rumenilom, kao i srebrno sjajne pejzaže obasjane mjesečinom i druge slike prirode u sjajnim i živim prizorima.

Ako genijalno umjetničko stvaralaštvo u duhovnoj sferi prikazuje ljude i životinje, oni se javljaju kao "žive"

prirodne pojave. Ljudske figure govore, pjevaju, smiju se ili plaču, a životinje trče, skaču i ispuštaju zvukove, već prema sposobnosti, želji i volji umjetnika.

40

Raj ili idealno stanje još nedovršenog čovjeka

Iako čovjek još nije dosegao takav stupanj razvoja da bi bio genije u umjetničkom razmišljanju i da bi mogao stvarati opisana duhovna umjetnička djela, to ne znači da čovjek nema i drugih želja. Opisali smo kakva se genijalna umjetnička djela mogu stvarati u duhovnoj sferi. Svi ljudi, od najprimitivnijih oblika razvoja pa sve do razvojem dovršenog čovjeka prema Božjem obličju, doživljavaju u duhovnoj sferi svoje najljepše snove kao stvarnost. Ovo vrijedi kako za pripadnike primitivnih urođeničkih plemena tako i za visoko civilizirane i nadarene ljude, istraživače i znanstvenike. Bez obzira je li biće vjernik ili ateist, svatko se može nadati da će doživjeti idealno stanje. Ono se, u stvari, ne može izbjeći, jer se tamo tvar oblikuje automatski prema mislima, željama i volji pojedinca. Tako Pigmejac doživljava ispunjenje svojih primitivnih želja u obliku i prema shvaćanjima koja je izgradio u svom tjelesnom životu. Isti je slučaj i s Indijancima, Eskimima, stanovnicima

Ognjene Zemlje, jednom riječju s bićima svih rasa. Svaki od njih doživljava upravo ono što je ovdje, u materijalnoj sferi, bio njihov željeni san, ideal koji zbog njihovog stupnja razvoja i eventualno iz drugih razloga nisu mogli doživjeti u materijalnoj sferi. Siromašan čovjek, koji ovdje u materijalnoj sferi možda gladuje, smrzava se i živi u bijedi, u duhovnoj sferi doživljava ispunjenje svih želja i snova doživljavajući tjelesno stanje suprotnog karaktera. Sada ima dovoljno ukusne hrane, tople odjeće, lijepu kuću za stanovanje i puno novaca. I škrtac također dobiva u duhovnoj sferi gomile novaca i blaga, već prema nezadovoljenim željama iz materijalne sfere. Sportski ribolovci i lovci doživljavaju u duhovnoj sferi idealne predjele gdje mogu zadovoljiti svoje želje. Sportski ribolovac dolazi do rijeke pune riba, a lovac do šume pune divljih životinja. Čak i za takva bića život na drugom svijetu postaje blažena radost. Također nema granica ispunjavanju želja častoljubivih ljudi koji se obično kite purpurom, svilom, zlatom i mnogim odličjima. Takvi mogu čak doživjeti sebe kao kneževe, pape, kraljeve i careve s ogrtačem od hermelina, krunom i žezlom, kako sjede na zlatnom prijestolju i govore svojim "podanicima". U drugim slučajevima bića se u duhovnoj sferi pojavljuju, već prema svojim željama i snovima, kao magnati, bogati kao sultani, multimilijunaši koji stanuju u ogromnim i luksuznim palačama, s brojnom poslugom, s luksuznim automobilima i jahtama i s vlastitom ergelom trkaćih konja. U stvari, ovdje ne prevladavaju ljudi koji su zaista i u materijalnoj sferi bili bogati i sve ovo imali. Želje ovih ljudi su obično usmjerene u drugom smjeru, zavisno od

stupnja zasićenja stanjem bogatstva koje su postigli u materijalnom svijetu.

Ovdje, u duhovnoj sferi, nalazi se sjedište i porijeklo genijalnog humora. Ovdje se humor ne zapisuje niti crta na papiru i platnu, već se, kao i u prethodnim umjetničkim djelima, javlja u prirodnom stanju, onako kako su ga zamislili njegovi autori. Smiješne figure ljudi, životinja ili stvari pojavljuju se ovdje kao živa stvorenja i humoristični igrokazi i postaju stvarni, plastični i prostorni doživljaji u boji, oživljeni zvukom i pokretima u onoj mjeri u kojoj je njihov autor u stanju da ih produhovi svojim talentom i voljom. Upravo odavde se prenosi humoristično umjetničko stvaralaštvo u obliku crtanih filmova u materijalnu sferu. Budući da ova vrsta umjetnosti može u materijalnoj sferi dočarati duhovni original u oblikovanju i pokretima živih oblika, pomoću crtanih filmova ljudi mogu već u materijalnoj stvarnosti stvoriti predodžbu o mogućnostima duhovnog stvaranja, i slobodi da automatski i bez vanjskih pomoćnih sredstava izravno formuliraju svoje misli u duhovnoj tvari, već prema svojoj želji i volji. Stvaralaštvo kakvo se ne može niti zamisliti u materijalnom svijetu, ovdje može cvjetati u punom sjaju i u neizmjernom bogatstvu.

41

•

Istinski raj za sva živa bića

Ovdje smo počeli uviđati da će svaki čovjek poslije tjelesne smrti doživjeti ostvarenje svojih najljepših snova, izuzimajući period čistilišta koji može u ograničenoj mjeri i u nekim situacijama biti dosta mučan i bolan. Zato je strah od smrti mračno i poražavajuće zastranjenje mentaliteta. Poslije smrti ostvaruju se želje i snovi svakog bića, odnosno postiže se stanje koje je zapravo pravi raj. Gdje bi inače bića mogla doživjeti ostvarenje svojih najljepših ideala prije nego što dosegnu dovoljno visoki stupanj razvoja za takvo doživljavanje u čistom stanju u materijalnoj sferi postojanja? Koji bi drugi oblik doživljavanja mogao donijeti veću životnu radost i osjećaje ugone nego što to čini ispunjenje želja i doživljavanje stvarnosti u čistom stanju u kojem je biće oslobođeno bolesti, žalosti, tuge i ekonomskih problema, kao i mržnje, ogorčenosti, antipatije i ogovaranja? Koji drugi oblik doživljavanja može biti ugodniji i radosniji? Može li se poželjeti viši i ljepši oblik doživljavanja od onoga u kojem su sve želje ispunjene? Ovime smo došli do jedinog i pravog raja.

42

•

Isusove riječi: "U domu Oca mojega ima mnogo stanova..." postaju stvarnost

Čovječanstvo se sastoji od bića koja se nalaze na različitim stupnjevima razvoja i zato se međusobno znatno razlikuju po znanju, nadarenosti i pogledu na život, pa prema tome i njihovi snovi i shvaćanja o idealnim oblicima postojanja moraju biti u odgovarajućoj mjeri različiti. Prema tome, duhovni svijet se može podijeliti na sfere, odnosno područja koja čine skaluz razina doživljavanja koja se protežu od stanja pračovjeka pa sve do savršenog čovjeka, stvorenog prema Božjem obličju. Svaka razina doživljavanja ima specifične valne duljine na kojima dolaze do izražaja vlastite manifestacije bića. Budući da su snovi ili idealno stanje najviši stupanj razvoja na svakoj razini, a ovi idealni oblici postojanja, kao što već znamo, predstavljaju raj, to znači da postoje razni oblici raja. Bića na različitim razinama imaju zasebne rajeve, već prema mentalnom stanju i pogledu na život. Prema tome, Isusove riječi: "U domu Oca mojega ima mnogo stanova" ovime postaju jasna činjenica svakom naprednom tražitelju.

43

*Propovijedanje kršćanske religije o
raju i paklu*

Sobzirom da se prema božanskim zakonima duhovna tvar automatski oblikuje u skladu s mislima, željom i voljom pojedinca, propovijedanje svjetskih religija značajno je utjecalo na shvaćanja ljudi o stanju u raju poslije smrti. Kršćanske religije ne poznaju reinkarnaciju i zato u kršćanskom svijetu ne postoji temelj za razumijevanje pravednosti u strukturi života. Ako se ne priznaje ili ne razumije da je sadašnja sudbina bića rezultat načina života i ponašanja u prethodnim životima, kao i da njihov život i ponašanje čini temelj za stvaranje sudbine u budućim zemaljskim životima i oblicima postojanja, nemoguće je razumjeti i objasniti opravdanost patnji i nezgoda, odnosno svih nesreća koje muče ljude već tisućama godina. Stvorene su predodžbe da se poslije smrti odlazi u pakao gdje se kroz čitavu vječnost biće prži na vatri, bez mogućnosti da ikada izađe iz takvog užasa, ili se odlazi u raj, pred Božje prijestolje gdje se mogu vidjeti Bog, Krist i Sveti Duh. Ovdje se zajedno s drugim bićima može doživjeti raj i učestvovati u veličanju i slavljenju trojnog Boga. Ovakvo stanje bi, prema shvaćanju kršćanske crkve, trebalo predstavljati najviši oblik doživljavanja i blaženstva.

44

*Božja presuda koja je oličenje nepravde i bog koji
ljudima diktira pravila ponašanja kojih se sam
ne pridržava*

Spomenuto dogmatsko shvaćanje kršćanske crkve rezultat je zaostalosti i neznanja. Same crkvene dogme potvrđuju da je to shvaćanje nelogično, a time i bez ljubavi. U tim se dogmama kaže da se cijeli univerzum zasniva na svemogućem, sveznajućem Bogu, beskrajno punom ljubavi. Nadalje, u tim dogmama se tvrdi da je Bog "stvorio" čovjeka kao i sva druga živa bića. Zatim se kaže da su "grešni" oni koji ne poštuju zapovijed da ljube svoga bližnjeg kao samoga sebe. Takvi ljudi se osuđuju na užasne patnje u neugasivoj vatri pakla. Ali, i njima je ostavljena mogućnost da na temelju Isusovog raspeća budu oslobođeni takvih patnji. To je zato jer su njegove patnje i smrt shvaćeni kao kazna za sve "grijehe" svijeta koje je on primio na sebe. Time su pravi "grešnici" mogli doći u vječni raj, pod uvjetom da se pokaju zbog grešnog života kojim su živjeli na zemlji. Tako smo došli do sudske prakse koja predstavlja vrhunac nepravde i otkrili boga koji ni sam ne poštuje zakone ljubavi za koje, kako se tvrdi, traži od ljudi da ih poštuju ukoliko žele biti oslobođeni svojih "grijeha" i tako stići u raj. Može li biti pravedno i puno ljubavi pustiti lopove, otmičare, ubojice, i druge "grešnike", odnosno tzv. "prijestupnike" i osloboditi

ih "kazne" time što bi neko nedužno biće primilo na sebe njihovu kaznu i time sebe podvrgnulo ubojstvu mučenjem? Zašto taj bog traži raspinjanje nedužnog bića da bi oprostio grijeh "zločincima"? Zar im nije mogao oprostiti grijeh i bez mučenja nedužnog bića? Dakle, bog uvijek traži "kaznu" i pri tome mu je svejedno što ta "kazna" pogađa nedužnog. Važno je samo da kazna bude izvršena. Kakvu to ljubav bog izražava prema biću koje šalje na raspeće zbog "grijeha" drugih ljudi? To nikako ne može biti ona ljubav koja nam preporučuje da volimo svoga bližnjeg kao samoga sebe. Može li jedan bog pun ljubavi zahtijevati od ljudi da poštuju propise kojih se on sam ne pridržava?

45

Pogrešna predodžba o Bogu

Još besmislenija je situacija kada se propovijeda da je Bog "stvorio" sva živa bića, pa tako i čovjeka. Ako je Bog stvorio ljude, onda oni ne mogu biti drugačiji nego onakvi kakvima ih je on stvorio. Ako ljudi nisu savršeni, tj. ako su grešni, to mora biti božja greška što ih je takvima stvorio. Ukoliko ono što se stvara nije savršeno, to ne može biti greška onoga što je stvoreno, već je to greška stvaratelja. Kakva bi to bila božanska pravednost kažnjavati bića koja je on sam stvorio

samo zato što nisu savršena? Ta bića su upravo onakva kakvima ih je on stvorio. Osim toga, u kršćanskoj crkvi se propovijeda da samo mali broj ljudi odlazi u raj, dok većina odlazi u pakao. Budući najveći broj ljudi koji su stvoreni od Boga odlazi u pakao, znači da je božja volja i bila da gleda ljude kako se pate na vječnim mukama u paklenoj vatri. Zašto bi inače Bog "stvarao" veći broj ljudi da se muče u paklenoj vatri, a samo mali dio da uživa u raju? No, naslađivanje mukama drugih je mentalna nastranost koju poznajemo kao "sadizam". Ako se već Bog opisuje kao sveznajući, svemogući i beskrajno ispunjen ljubavlju, on bi morao unaprijed znati koja su bića određena za pakao. Ako to ne zna, onda on nije sveznajući. Ako on to uistinu zna i ne poduzima ništa da ih spriječi da zapadnu u takvu nesretnu situaciju, onda on nije beskrajno ispunjen ljubavlju. A ako on to želi, ali ne može spasiti ljude iz pakla, onda on nije svemoguć.

Zar iz ovoga ne proizlazi da mi imamo sasvim pogrešnu predodžbu o Bogu? Onda nije ništa čudno što ovakva pogrešna predodžba o Bogu, takva kriva slika svijeta, ne može osloboditi ljude od rata, patnji i straha od smrti.

46

•

Propast pogrešne predodžbe o Bogu i dolazak novog doba u kojem ne postoji "zlo", "kazna" niti strah od smrti

Iz ovoga jasno proizlazi da se na zemlji morao roditi čovjek izuzetnih sposobnosti u ispoljavanju ljubavi, odnosno jedno kristoliko biće, u usporedbi s kojim će dogmatska slika boga početi blijediti i na kraju će sasvim nestati. Kako izgledaju postupci dogmatskog boga u usporedbi s čovjekom koji može ispoljavati takvu ljubav da razapet na križu, usred najvećih tjelesnih patnji koje se mogu nanijeti nekom biću, može toliko voljeti svoje krvnike i uzročnike svoje nesreće, da je mogao izgovoriti molitvu koja se prenijela preko čitavog svijeta: "Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine". Nije čudno što se u tom trenutku zatresla zemlja i što se razderao zastor u hramu, što je u tom trenutku pala u blato i prašinu prevladavajuća predodžba o bogu, raspala se i izblijedila pred čovjekom od krvi i mesa, obasjanim ljubavlju, koji je bio tako velik da je mogao preusmjeriti mentalni smjer čovječanstva prema svijetlim visinama, prema apsolutno jedinom pravom Bogu, vrhuncu mudrosti, ljubavi i svemoći. I "tješitelj sveti duh", što je zapravo znanost o ljubavi, odnosno znanost o Božjoj svijesti, pa samim tim i rješenje misterije svijeta, sada vodi čovječanstvo u tom smjeru. Pojavom božanskog duha, odnosno

znanosti, Bog, odnosno svemir i život zasjati će čitavom čovječanstvu kao neokaljana životna panorama u kojoj nema "grešnika", niti "kazne", niti "grijeha", gdje se nitko ne izlaže vječnim mukama, niti šalje u pakao, gdje naprotiv sva živa bića blistaju u sjajnoj slavi Boga kao vječni i besmrtni nositelji života i gdje je ljubav osnovna nota svemira, pa samim time i vječni temelj živog svemira.

47

•

U kozmičkom smislu u raj u osigurano blagostanje za sva bića bića

Kao što vidimo, niti jedno živo biće nije isključeno iz svojeg raja u duhovnoj sferi, osim dok se nalazi inkarnirano u materijalnom svijetu. I kao što smo rekli, bića se inkarniraju u materiji isključivo zato da bi naučila misliti u skladu s Božjim mislima i kako bi mogla stvarati isto logično savršenstvo kakvo je i Božje stvaralaštvo čiji su rezultati blagoslovljeni i služe isključivo na radost svim živim bićima. Blagoslovljena je činjenica da bića moraju napustiti svoj raj kako bi se ponovno rodila u materijalnom svijetu, svijetu razvoja i eksperimentiranja, svijetu grešaka, razočaranja i patnji, kako ne bi zagađivala svoj raj, svoje najsvetije mjesto tugom i patnjama, koje predstavljaju strugotinu i ostali otpad u radionici za izgradnju živih bića. Kao što vidimo,

sva živa bića imaju svoj raj koji ih čeka, bez obzira što su bila u materijalnoj sferi. U normalnim slučajevima bića brzo ulaze u svoj raj čim se oslobode svog izmučenog ili unakaženog materijalnog tijela. Ona će se ponovno inkarnirati u materijalnom svijetu čim se kod njih pojavi želja ili potreba za tim. Zamislite kakvom su božjom ljubavlju obuhvaćena sva živa bića – i ljudi i životinje. Zamislite kako je to u kozmičkom smislu lijepo uređeno za svakoga. Takav je poredak u Božjoj svijesti u kojoj “svi mi živimo, krećemo se i postojimo”.

48

Neki ljudi zbog svoje religije mogu doživjeti vrlo mučno stanje u čistilištu

S obzirom da raj predstavlja duhovno ispunjenje želja nastalih u materijalnoj stvarnosti živih bića i da ga u duhovnoj tvari stvara sposobnost razmišljanja, neizbježno je da će način razmišljanja izgrađen pod utjecajem religioznih dogmi i shvaćanja imati utjecaj na oblikovanje raja koji će biće doživjeti nakon svojeg zemaljskog života. Zato je razumljivo da je kršćanska crkva svojim propovijedima kod svojih pristaša stvorila strah od “pakla” koji čeka sve one koji nisu kršteni ili nisu dobili “oprost grijeha” “Božjom milošću” i “Isusovom krvlju”. Sasvim je razumljivo zašto pristaše crkvenog

kršćanstva imaju osjećaj krivnje što nisu mogli voljeti svoje bližnje kao samoga sebe, što i nije moguće na stupnju razvoja nesavršenog zemaljskog čovjeka. Pošto vjeruju da su “grešni”, osjećaju grižnju savjesti i boje se da ih poslije smrti očekuje “vječni pakao”. Mnogi od njih ne vjeruju da im svete tajne, odnosno pričest i molitve za oprost grijeha mogu pomoći i spasiti ih okrutne i đavolske sudbine da se peku na “vječnoj paklenoj vatri”. Za te ljude smrt postaje užasna. Mnogi od njih će zbog toga zaista imati dojam da se peku u “paklu”, s obzirom da se u čistilištu stvarnost oblikuje upravo u skladu s mislima i shvaćanjima samog bića. Takvi vjernici će, dakle, poslije smrti proći kroz intenzivniji i neugodniji proces u čistilištu.

49

*Bića u čistilištu i intervencija
anđela čuvara*

Sretna je okolnost za bića koja u čistilištu zapadnu u takvu nevolju da što je veći mrak i patnja tim prije stupa u djelovanje njihov automatski organ za molitvu kojim upućuju pozive za pomoć. Tim pozivom, odnosno takvom orijentacijom svijesti, oni se prebacuju na valnu duljinu anđela čuvara koji odmah dolaze u pomoć i uklanjaju sve mračne misli. Oni to čine uglavnom tako da isključe funkciju dijela mentalne strukture kojom biće doživljava mračne misli. Time se biće oslobađa misli kao što su razočaranje, tuga, ogorčenost, bijes, zavist, strah i tjelesna bol. Svijest time postaje znatno ograničena, ali zauzvrat bića sada mogu osjećati neometanu radost. Oni ovdje mogu sresti samo bića koja se nalaze na istoj mentalnoj valnoj duljini. Zato doživljavaju samo svjetlost i radost u najčistijem obliku. Čak i bića koja su u materijalnoj sferi bila najveći neprijatelji, u duhovnoj sferi mogu biti samo prijatelji, jer im čulni organi više ne registriraju mračne i neugodne misli. S takvim mislima mogu ponovno doći u kontakt tek prilikom ponovnog rođenja u materijalnoj sferi, kada spomenuta čula ponovno počinju funkcionirati.

50

*Raj religioznih ljudi i njihove
druge želje*

Svim ljudima koji vjeruju u religiozni raj i za koje takav raj predstavlja nadu i željeno stanje poslije smrti, ispunit će se očekivanja. Kršćanima će se ispuniti njihova shvaćanja o raju. Oni će biti uvršteni u "veliko bijelo stado" "spašenih", odnosno "svetih" ispred "Božjeg prijestolja" i doživjet će sve pojave koje idu uz to, a o čemu su ih učili na ovom svijetu. No, ovakva velika kolektivna vizija ne može obuhvatiti sav njihov duhovni život. Ovdje će oni doživjeti da im se ispunjavaju i drugi snovi i želje, čak iako su to možda samo drugorazredni snovi u odnosu na njihove religiozne želje i snove. U materijalnoj sferi vjernici imaju pored religioznih i druge želje. To vrijedi za pristaše svih religija i sekti. Svima njima se u duhovnoj sferi ostvaruju religiozni i drugi važniji snovi i želje. Koji će od tih snova biti primarni, religiozni ili materijalni, zavisi od toga koji od tih snova najviše zaokupljaju njihove misli, želje i volju.

51

•

Nehumani ili životinjski raj

Ovdje ćemo napraviti razliku između nehumanog i humanog raja, što znači između životinjskog i ljudskog raja. Životinjski raj je onaj raj u kojem životinje poslije smrti doživljavaju rajsko stanje. Pošto ova bića nisu u stanju stvoriti neke posebne želje, njihov raj je neka vrsta duhovnog doživljavanja tjelesnog stanja, naravno, samo u obliku vizija. Ovome treba dodati da ovdje životinje ne doživljavaju strah i užas jer ih ovdje ne mogu loviti niti ljudi niti zvijeri. Ovdje ne mogu gladovati niti se smrzavati. Sve se ispunjava prema njihovim prohtjevima i željama, i one uživaju u stanju najvećeg zadovoljstva i sreće. Pošto nemaju grižnju savjesti, odnosno ne mogu doći u konflikt sa samima sobom, ne mogu prolaziti niti čistilište, osim neznatne promjene svijesti neophodne zbog oslobađanja od mračnih misli, nemira i straha. Zato njihov boravak u raju, odnosno diskarnacija, traje relativno kratko. U istom rajskom području nalaze zadovoljstvo ljudi čije se rajsko doživljavanje, odnosno željeno stanje zasniva na aroganciji, materijalnim i manje-više ubilačkim idealima, kao što su konzumiranje mesa, lov i ribolov, želja za novcem, ratnim herojstvima, pobjedama u boksu i hrvanju, kao i snovima i željama o herojima, filmskim zvijezdama, vitezovima nekog ordena, želje da postanu

plemići, kneževi i sl. Ovdje se ispunjavaju i sve ostale želje o svakodnevnim pojavama u idealnom stanju u duhovnoj sferi. Predodžba o idealnom stanju ili raju kod najvećeg broja ljudi zasniva se na njihovom sadašnjem stanju, ali koje je oslobođeno problema, neugodnosti i borbe, s čime su inače povezani svi oblici postojanja u materijalnoj sferi. Ovdje u raju bića doživljavaju upravo onakav život kakav pozele. Ovdje doživljavaju raj i bića nehumanih religija koje glorificiraju ubijanje i borbe, rat, prinošenje ljudskih i životinjskih žrtava, kao i druge nehumane postupke.

52

•

Humani, odnosno ljudski raj

U humanom raju, odnosno u raju za ljude, ispunjavaju se sve želje i snovi o humanosti, odnosno o ljubavi prema bližnjem. Oni koji žele pomagati bićima u nevolji, mogu ovdje u duhovnoj sferi ostvariti svoje želje kao anđeli zaštitnici. To su oni koji pomažu bićima da izađu iz čistilišta i da stignu u raj koji je posebno prilagođen za svakog pojedinca, odnosno željeno stanje. Bića iz ovog rajskog područja također pomažu da molitve bića iz materijalne sfere budu uslišane i da dobiju svu pomoć po pitanju svoje sudbine koja se može pružiti iz ove sfere. Ova bića se nalaze posvuda i

često mogu utjecati na život tjelesnih bića i naizgled na čudesan način pomoći biću da prebrodi ozbiljnu krizu. Ovdje na području ljudskog raja nalazi se i prethodno opisani raj za umjetnike, kao i raj za znanstvenike u kojem oni mogu ostvariti svoje snove. Dakle, za sva živa bića postoji posebno za njih prilagođeni raj.

53

•

Međusobni kontakti živih bića u raju

Uduhovnoj sferi bića međusobno kontaktiraju na drugačiji način od onoga koji je uobičajen u materijalnoj sferi. Već znamo da se u duhovnoj sferi misli bića uobličuju u duhovnoj tvari i da ih druga bića mogu vidjeti. Na taj se način vrši izravna komunikacija između duhovnih bića, i govor, kao sredstvo sporazumijevanja, postaje suvišan. Dok biće razmišlja njegove misli se munjevitom brzinom oblikuju u duhovnoj tvari postaju vidljive drugim bićima čiji se odgovori također munjevitom brzinom oblikuju i postaju vidljivi. U ovakvoj komunikaciji gdje se misli prenose automatski, čim biće prođe kroz čistilište i navikne se na duhovnu sferu, nije potreban zvučni jezik. Ali neposredno nakon smrti biće je još uvijek pod utjecajem navika iz tjelesnog stanja, pa se ponaša i doživljava kao u materijalnom svijetu. S vremenom dolazi do zaključka da više ne

mora biti podređeno zakonima karakterističnim za utjelovljenje u materijalnom svijetu i zakonu sile teže. Ovdje se sve ponaša prema novim zakonima i principima, i ono na što se biće postupno privikava jest da se u duhovnoj sferi tvar pokorava mislima i volji bića bez ikakvih vanjskih utjecaja. Područje komunikacije je sada ograničeno na bića i stvari koje ne mogu izazvati kratki spoj ili nesklad. Zato ovdje ne dolazi do borbe, svađe ili razlike u mišljenjima. Sva bića u ovom raju nalaze se na istoj mentalnoj valnoj duljini. Bića iz viših rajskih područja mogu dolaziti u kontakt s bićima iz nižih područja, ali bića iz nižih područja ne mogu prijeći u viša rajska područja. U raju ljudi mogu susresti prijatelje i poznanike, rodbinu i one koji su napustivši materijalnu sferu u raju došli na istu valnu duljinu. Ovdje u raju oni mogu izražavati samo prijateljske osjećaje jedni prema drugima bez obzira kakve su međusobne odnose imali u materijalnom svijetu. Pošto su bića prošla kroz čistilište, u raju ne postoje antipatija i neprijateljstvo. Zato međusobna komunikacija u raju mora biti izuzetno svijetla, životvorna i radosna, čime je pesimistični pogled na svijet isključen. Ovdje u svom raju, bića imaju mogućnost uvjeriti se da je sve vrlo dobro.

54

•

*Veze i komunikacija između
materijalnog i duhovnih svijetova*

Veza između duhovnih, odnosno neinkarniranih bića iz duhovnog svijeta s bićima u materijalnoj sferi održava se za vrijeme sna tjelesnih bića. Kada tjelesno biće zaspi ono se, doduše ne u potpunosti ali u velikoj mjeri, oslobađa materijalnog organizma tako što je njegova upotreba u obliku sredstva za komunikaciju isključena, a zaspalo biće se nalazi u duhovnoj sferi kao poluduhovno biće. Zaspalo biće sada može u tom, na materijalnoj razini uspavanom, ali u duhovnoj sferi sasvim budnom stanju, uspostaviti kontakt sa svojim "umrlim" bližnjima, prijateljima i poznanicima koji se nalaze u istom raju kao i usnulo biće za vrijeme svojeg normalnog sna. Za vrijeme sna sa zaspalim bićem mogu stupiti u kontakt i "mrtvi" iz nekog višeg područja raja. Na isti način može i zaspalo biće stupiti u kontakt s "mrtvim" rođacima i prijateljima koji se nalaze u nižem rajskom području. Dakle, bića mogu u duhovnoj sferi stupiti u kontakt sa svakime za koga ih vežu međusobne simpatije i ljubav. No, kao što smo već rekli, ovdje je komunikacija ograničena na područja u kojima bića ne mogu doći u međusobni sukob ili svađe. Bića ovdje mogu komunicirati isključivo na rajskim valnim duljinama, tj. o stvarima koje potiču radost i sreću. U materijalnoj sferi, međutim, bića

mogu diskutirati o svim stvarima, kako o područjima na kojima su dovoljno razvijena i o stvarima koje dobro poznaju, tako i o stvarima koje ne poznaju dovoljno. Zbog toga u materijalnoj sferi ljudi lako dolaze u sukobe, svađe i rat. Ništa slično nije moguće u raju, s izuzetkom onih kojima rat, ubijanje, mračna i ubilačka mentalna klima predstavlja idealno stanje, odnosno raj. Ali i takve situacije nisu stvarne, već su samo zamišljene, stvorene. Razlog zašto se tjelesna bića u budnom stanju ne sjećaju kontakta i razmjene mišljenja s bićima duhovne sfere za vrijeme sna je u tome što se organ sjećanja automatski isključuje čim se biće probudi i ponovno dobije dnevnu svijest. Ovo je od životne važnosti i neophodno, jer bi duhovno stanje bića za vrijeme sna moglo postati smetnja budnoj dnevnoj svijesti bića, odnosno njegovom svakodnevnom životu, a time i njegovom razvoju od životinje do čovjeka. Jedino pod tim uvjetima duhovna stvarnost može biti rajska. Ako se u duhovnoj sferi ne bi mogla izbrisati sjećanja iz nesretnog tjelesnog života, odnosno sudbine bića, bilo bi nemoguće doživjeti rajsko stanje. A ukoliko bi se sjećanja iz raja mogla prenijeti u svakodnevni tjelesni život bića, tjelesna svakodnevnica bića sa svim problemima i nezgodama doživljavala bi se kao nesreća u usporedbi s rajskim doživljavanjem radosti i sreće. Čak i najljepša tjelesna sudbina doživljavala bi se kao mentalna ledena opijenost, odnosno kao šok koji narušava život i koji bi rezultirao u smrtnoj melankoliji i umoru od života. Ovime nam postaje jasno koliko je poredak svijeta božanstven i još jednom potvrđuje da je Bog pun ljubavi, svemoguć i sveznajući.

55

•

*Situacije u kojima duhovi mogu
opsjedati tjelesna bića*

Posredovanjem medija moguće je ostvariti svjestan tjelesni kontakt s bićima iz duhovne sfere, ali to su više izuzeci nego normalna pojava. Posredovanjem poštenog medija moguće je uputiti riječi podrške i neke osnovne informacije nesretnom biću koje se nakon tjelesne smrti još uvijek nalazi u čistilištu. Pri tome treba imati na umu da postoje anđeli zaštitnici koji su uobičajeno oruđe Gospoda za pomoć svim nesretnim bićima u čistilištu. Zatim moramo upozoriti da svaka neprirodna veza nevještih tjelesnih bića s duhovnom sferom može biti vrlo opasna. To može namamiti nastrane, perverzne, pa čak i sadističke duhove iz čistilišta da stupe u kontakt ili čak opsjednu bića u materijalnom svijetu. U čistilištu se između ostalih nalaze i bića opterećena ovozemaljskim porocima uživanja droga, alkohola i sl., koja pate od tipičnih problema apstinencije. Takva bića mogu opsjedati tjelesna bića na ovom svijetu i preko njih u izvjesnoj mjeri postići zadovoljenje svojih prohtjeva. Naravno da ona traže kontakt s bićima koja već imaju takve poroke. Opsjedajući ih, ovi duhovi na određeni način sudjeluju u ovakvim nenormalnim užicima i time se na određeni način zadovoljavaju. Za opsjednuto tjelesno biće to znači pojačanu težnju za štetnim

uživanjem. Ovako pojačana težnja za uživanjem droge ili alkohola, koju sada potiče i duh koji je zaposjeo dotično biće, može biti toliko jaka da čovjek prestaje pružati otpor i biva toliko slomljen kako u mentalnom tako i u tjelesnom smislu da to može dovesti do retardiranosti, odnosno maloumnosti u slijedećem tjelesnom životu. Postoje, naravno, i druge situacije u kojima duhovi opsjedaju tjelesna bića. Čak iako drugi slučajevi nisu tako drastični kao ovi ovdje opisani, i oni u pravilu uzrokuju nezgode i nesretno stanje za opsjednutog, što se može ispoljiti u obliku nervoze ili mentalnih oboljenja. Takvo opsjedanje čovjeka od strane duhova može početi naizgled bezazlenim spiritističkim eksperimentom. Zato je najpametnije održavati kontakt s bićima duhovnog svijeta isključivo tokom normalnog i zdravog sna. Tada smo potpuno zaštićeni i ne možemo zapasti ni u kakve mentalne krize koje razaraju organizam.

56

•

Razvojni put života vodi u raj

Stigli smo do kraja ovog kratkog pregleda našeg životnog puta, odnosno puta u raj. Ovim pregledom uvidjeli smo da bića moraju neko vrijeme živjeti u dva svijeta: u duhovnom svijetu koji je primaran i koji je boravište i mjesto doživljavanja života i stvaralaštva svih živih bića, i u materijalnom svijetu, koji je dograđeno područje duhovnog svijeta i koji je od životne važnosti, jer od njegove stvari Bog stvara živa bića prema svojem obličju. Bez ove materije ne bi bilo moguće stvaranje svijesti. Zato je za sva živa bića od životne važnosti da se privremeno inkarniraju u materijalnu tvar kako bi ovdje praktično naučila kako treba, a kako ne treba živjeti i da bi se usavršavala doživljavajući i u praksi primjenjujući stečeno znanje *što znači biti jedno s Bogom*. Zato se reinkarnacija, odnosno čitav niz tjelesnih života javlja kao Božji veliki i široki put koji vodi do sjajnog i trajnog raja, do najviših vrhunaca sveznanja, svemoći i sveljubavi. U presjajnom raju nalazimo se pred najuzvišenijim ciljem svakog razvoja, pred najvišim vrhuncima života, odnosno pred vječnim Ocem. Ne postoji živo biće u materijalnom dijelu svemira koje se ne nalazi na putu koji vodi prema tom božanstvenom boravištu svih živih bića. Ovaj životni put je neizmjerljivo dug, ali vidjeli smo da je za umornog putnika koji ide

ovim putem sve osigurano. Postoje mnoga utočišta stvorena u istom stilu radosti i sreće kao i dom našeg duhovnog Oca, odnosno kao raj Božji koji je krajnji cilj svih živih bića. Ovdje sin Božji, koji je umoran od puta i teškog bremena života, može prenoćiti, odmoriti se i osjetiti svu očinsku ljubav, toplinu i divotu. Ovdje on može promijeniti svoje pohabano i izgužvano "putničko odijelo" i dobiti novu putničku opremu, tako da sada zdrav i s novom životnom snagom može krenuti u novu etapu životnog puta sve do sljedeće stanice. I tako od jedne do druge stanice on nastavlja svoj dugački put sve do velike pojave životne avanture, odnosno do rješenja velike misterije, zagonetke života. Tjelesni životi na zemlji samo su etape između stanica na vječnom putu razvoja živih bića. Ove stanice su, u stvari, duhovna stanja, odnosno boravak živih bića u raju između dva zemaljska života. Mi smo već vidjeli što ovaj boravak u raju znači za živo biće. Ono se tu privremeno može osloboditi teškog mentalnog tereta tuge, žalosti, svojih patnji i nesreća i može obući svoju nebesku kraljevsku odoru: sjajnu auru mira, radosti i sreće i istovremeno doživjeti ostvarenje svojih u tom trenutku najvećih želja. I budući je na ovaj način neko vrijeme proveo u očinskoj ljubavi, prožiman životnom energijom i od Boga dobio novu snagu, novi materijalni organizam ili novu "putničku odjeću", sin Božji može ponovno krenuti na put kroz materijalni svijet i prijeći novu etapu do sljedeće stanice Božjeg blagoslova. Tako sin Božji nastavlja svoj put sve dalje i dalje dugim kozmičkim životnim putem dok konačno ne stigne do presvijetlog doma svog vječnog Oca i dobije

izravan blagoslov i očinski zagrljaj pun ljubavi. Taj veličanstveni prijem sina koji se vraća kući svojem Ocu poznajemo kao "veliko rođenje".

57

•

Najuzvišeniji raj života

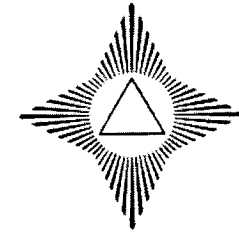
Veliko rođenje je duhovni proces kojim se kroz mnoge zemaljske živote izgrađenom i zreloom zemaljskom čovjeku otvaraju latentne kozmičke sposobnosti opažanja. Razvojem ovih sposobnosti čovjek postaje apsolutno suveren u kozmičkom znanju i kozmičkom razumijevanju života. On postaje vlastiti izvor kozmičke svjetlosti. Time je stekao sposobnost da vlastitim čulima doživi svoju besmrtnost, svoj identitet sina Božjeg i božansko bratstvo sa svim živim bićima. Čovjek tada voli sve i svakoga. Njegov tjelesni život i njegova normalna sudbina postali su njegovo željeno stanje, odnosno raj. On je postao čovjek stvoren prema Božjem obličju i njemu nalik. U takvom stanju dosegno je život koji predstavlja ispunjenje najuzvišenijeg od svih snova: postati jedno s Vječnim Ocem u njegovoj mudrosti, ljubavi i svemoći. Kada ljudi, odnosno sinovi Božji, postignu takvo savršeno stanje ne moraju više napuštati duhovni svijet, odnosno svoj pravi, trajni raj da bi se radali u materijalnoj tvari. Sada su naučili misliti

logično u pogledu razvoja svojeg postojanja i ostalog stvaranja i time su postali kvalificirani za stvaranje u duhovnoj tvari. Zato sada mogu nastaviti svoje postojanje u najvišim duhovnim svjetovima spiralnog ciklusa. Njihova genijalnost u razvoju intelektualnosti i ljubavi dolazi do izražaja, čime doživljavaju vrhunsko zadovoljstvo stvaralaštva. Oni su završili školu života i od sada ne mogu više griješiti. Doslovno su postali rajski bića. Upravo na ovakvoj stvarnosti počiva njihov raj, koji je sada postao trajan s obzirom da bića više nisu podređena reinkarnaciji, odnosno ponovnom rađanju. Oni svojom trajnom dnevnom sviješću vide Boga u svim bićima i u svim stvarima. Zahvaljujući kulminaciji svojeg znanja i svojih sposobnosti stvaranja u ljubavi, zajedno sa sebi sličnim bićima oni u Božjoj svijesti predstavljaju organ svijesti i razvoja ljubavi. Upravo putem tih bića Bog udahnuje životni duh, odnosno svoju vlastitu svijest, u živa bića budućih svjetova, odnosno nebeskih tijela, ostvaruje ideje i planove za njihova tijela, oblike i osobnosti. U najvišim duhovnim svjetovima gdje su bića oslobođena reinkarnacije i gdje je njihovo savršeno razmišljanje i stvaranje doseglo savršenstvo, bića mogu nesmetano razvijati genijalnost svoje kozmičke svijesti pomoću tvari koja se automatski pokorava mislima, željama i volji, sasvim bez utjecaja vanjskih faktora. Ovdje se mogu slobodno kretati kroz božansku sferu svijesti i pamćenja. Raznolika nebeska tijela i svjetovi, sa svojim čudesnim detaljima i pojavama, s raznim vrstama čovječanstva, životinjskim svjetovima i biljnim oblicima života, defiliraju ispred kozmičkih čula opažanja i

viđenja začuđenog sina Božjeg. Na temelju njegovog identiteta vječnog bića, prošlost i budućnost postaju po njegovoj volji sadašnjost. On putuje kroz užarenu kulminaciju vatre raznih sunaca, kao i zaleđenim dnom ledenih planeta i ledenih područja. Zahvaljujući svojem kozmičkom suverenitetu i posebnim materijalnim tvarima, ništa što dolazi iz dimenzija prostora i vremena (materijalnog svijeta) ne može utjecati na njega. On se kreće neometano kroz najgušća područja atomskog svijeta, kao i kroz prazan prostor svemira. S obzirom da ne ovisi o veličini, neometano putuje makrokozmičkim i mikrokozmičkim svjetovima, kao i kroz svoje međukozmičko područje. Za njega je tisuću kilometara kao jedan metar, a jedan metar kao tisuću kilometara. Zato je za sina Božjeg – koji je jedno s Ocem – jedan dan dug kao tisuću godina, a tisuću godina prolazi brzo kao jedan dan. Ovdje je Bog završio stvaranje čovjeka prema svojem obličju. Čovjek je postao jedno s putom, istinom i životom. Njegovo stanje, odnosno njegov način života čini dio Božje sveprožimajuće sjajne slave.

Na takav način se danas svako još neizgrađeno živo biće kreće putem prema raju i jednog dana će na kraju svojeg dugačkog puta biti prihvaćeno od vječnog Oca, Boga svemira. U njegovom zagrljaju i blagoslovu, kao dio bujice njegove svjetlosti i duha, sjajit će s najviših vrhunaca života i zračiti će njegovim sveznanjem, ljubavlju i svemoći preko mnogih svjetova, sunaca i galaktika.

Martinus

KROZ VRATA
SMRTI

SADRŽAJ

1. Kršćansko dogmatsko gledanje na život poslije smrti 97
2. Za vrijeme sna čovjek živi u svijetu misli i predstava 98
3. Naše pamćenje nalazi se blizu zimskog stadija životnog ciklusa i zato se ne sjećamo doživljaja za vrijeme spavanja 100
4. Živo biće ne može razvijati znanja i umijeća preko određene granice, ako istovremeno ne razvija moral i ljubav prema bližnjemu 102
5. Nedovoljan san stvara slabe živce i smanjuje sposobnost za rad i stjecanje dojmova. 104
6. "Smrt" je san koji traje nešto duže od običnog sna 106
7. Smrt može biti poput lijepog zalaska sunca u materijalnom, i divnog rađanja sunca u duhovnom svijetu 107
8. Svaki čovjek može sam učiniti mnogo da mu rastanak s ovim svijetom bude harmoničan i lijep. . 108
9. Ljudi se ne trebaju bojati smrti 109
10. U okviru glavnih vratiju prema duhovnim svijetovima postoje četvora manja vrata 110

11. Zakoni i principi koji vrijede za smrt djeteta i njegov boravak u duhovnim svijetovima	111
12. Kako proces smrti izgleda onima koji umiru u cvijetu mladosti	115
13. Anđeli čuvari javljaju se u onom obliku koji u danoj situaciji najviše pomaže	117
14. Religiozne predstave o raju	119
15. Kolektivno stanje raja nestat će u korist stvaranja "carstva nebeskog"	120
16. Kako proces smrti doživljavaju osobe koje umiru u zreloj dobi	121
17. Prirodna smrt zbog starosti	124

1

Kršćansko dogmatsko gledanje na život poslije smrti

Svi znamo da smo jednom bili rođeni i da ćemo jednog dana umrijeti. Čovjek o tome ne razmišlja svaki dan, ali s vremena na vrijeme pojavi se takva misao, naročito kad čujemo ili vidimo smrt drugih ljudi, a posebno ako nam smrt odnese nekoga do koga nam je stalo i tko će nam nedostajati u svakodnevnom životu. Na smrt najčešće mislimo sa strahom i tugom. Pomisao da je smrt uništenje ili da ćemo eventualno biti pozvani na odgovornost za postupke zbog kojih smo se već odavno pokajali, razmišljanje o smrti čini mračnim, žalosnim i neugodnim. Prema materijalističkom pogledu na svijet ne bi trebao postojati nikakav život poslije smrti, te je prema tom shvaćanju svijest samo rezultat različitih kombinacija materije. Ali ako čovjek ne želi prestati postojati, premda bi se možda rado odrekao nekih vrsta iskustava, pomisao

na potpuno uništenje je obeshrabrujuća i zastrašujuća. Religija uči ljude da će poslije smrti počivati u grobu do "sudnjega dana", kada će Krist suditi živima i mrtvima i kada će "razdvojiti ovce od jaraca". "Ovce", tj. kršćanski vjernici koji slijepo vjeruju da se Krist žrtvovao na križu da bi ih otkupio, otići će u vječno blaženstvo raja, a "jarci", odnosno bezbožni grešnici, mučit će se u vječnom paklu. U naše vrijeme veliki broj ljudi teško može prihvatiti ovakav dogmatski prikaz života poslije smrti. Zato je mnogo lakše povjerovati da je smrt kraj života, ne samo za tijelo, već i za misao i svijest. Zato se radije govori o vječnom snu ili vječnom počinku.

2

Za vrijeme sna čovjek živi u svijetu misli i predstava

Postoje ljudi umorni od života punog nemira i stresova koji sa simpatijama gledaju na vječni mir i odmor. Ali VJEČNI odmor nije odmor. To je uništenje i prestanak života. Odmor je stanje suprotno aktivnosti u kojem se uživa dok se ne odmori, a zatim se ponovno teži aktivnom stanju, stvaranju i doživljavanju, jer se čovjek osjeća odmornim. Ako je čovjek lijepo spavao preko noći, budi se odmoran i čio, spreman za poslove nastupajućeg dana. Poslije takvog dubokog spavanja bez snova ljudi

često kažu: "Bio sam jako daleko". U tome ima više istine nego što to shvaća i sam onaj tko to kaže. Naime, kad čovjek spava nalazi se daleko izvan svog materijalnog tijela i živi u svijetu misli i predstava. To je svijet koji se sastoji od elektromagnetskih valova i zračenja. Iako ljudi već nešto znaju o elektricitetu, o zračenjima i valovima, i o magnetnim silama, ipak premalo znaju o silama, zračenjima i valovima koji čine njihovu vlastitu svijest i mentalitet. Kad se čovjek osjeća umornim i pospanim to znači da je njegov živčani sustav tijekom dana bio izložen prevelikom opterećenju i trošenju, pa mu je sada potreban popravak i obnavljanje. A popravci se ne mogu vršiti dok je sustav pod naponom, tj. dok kroz njega struji energija. Struja se mora privremeno isključiti i tada se čovjek prepusti odmoru. Čovjek tada prestaje preko svojih čula primati utiske iz vanjskog svijeta i pokušava srediti svoje misli. Katkad je to prilično teško učiniti. U takvim slučajevima dobro je prisjetiti se događaja proteklog dana, napraviti neku vrstu rekapitulacije i razmisliti kako se eventualno može popraviti ono što nije bilo dobro. Zatim sve to treba ostaviti i zaspati. I kad, za koji trenutak, energija dnevne svijesti prestane strujati kroz živčani sustav, počinju neophodni popravci i obnavljanje tako da sljedećeg dana sve bude spremno za punu životnu kvalitetu međusobnog utjecaja sa vanjskim svijetom. Ali gdje se za vrijeme sna nalazi svijest, ako je u organizmu ostalo samo toliko života koliko je neophodno za održavanje određenih automatskih funkcija?

3

•

Naše pamćenje nalazi se blizu zimskog stadija životnog ciklusa i zato se ne sjećamo doživljaja za vrijeme spavanja

Dok spavamo, naše JA nastavlja postojati, ali budući su naša tjelesna čula isključena ne možemo primati utiske iz materijalnog svijeta i zbog toga ga ne doživljavamo. I kao što je naše materijalno tijelo okruženo materijalnim svijetom u kojem se nalaze materijalna tijela drugih bića, što omogućuje međudjelovanje živih bića pomoću materijalnih tijela, tako je i svijet naših misli okružen velikim svijetom koji se sastoji od materije u obliku zračenja. U tom svijetu energija i elektromagnetnih valova možemo sresti misaone svjetove drugih bića ukoliko se nalazimo na valnoj duljini njihovih misli i predstava. No, nije li i u tom slučaju neophodno posjedovati nekakvo tijelo kojim bismo mogli doživljavati? Svakako. Ali, ne mora svako tijelo biti izgrađeno od grube tvari. Postoje tijela koja su izgrađena od finijih tvari i energija, takozvana duhovna tijela. Ona su isključivo valne prirode. Svi mi pored materijalnog imamo i takva duhovna tijela. Pri procesu koji nazivamo snom, svijest, a s njom i mogućnost doživljavanja, prenosi se s materijalnog na duhovna tijela, što znači da je točno da se čovjek za vrijeme sna nalazi "daleko", jer mogućnost doživljavanja u tom stanju

nije vezana za dimenzije prostora i vremena na isti način kao prilikom doživljavanja u materijalnom tijelu. Zašto u pravilu ne pamtimo sve što smo doživjeli dok je naše materijalno tijelo spavalo? Zato što se naše pamćenje nalazi u degeneriranom obliku koji je vrlo blizu latentnog stanja u spiralnom ciklusu. Trenutno u svijesti zemaljskog čovjeka dominiraju sasvim druge energije i sklonosti. Obično se ne sjećamo svojih prethodnih života, ne pamtimo čak ni sve iz sadašnjeg života. Možete li se sjetiti što je bilo određenog dana prije dva tjedna u pola tri poslije podne? Ako možete, to je izuzetak. U ovom se ciklusu naše pamćenje nalazi u svom "zimskom stadiju". Po pitanju pamćenja čovjek stoji kao ogoljelo drvo u šumi. No, poslije zime dolazi proljeće i ljeto. Doći će vrijeme kad će se ista osoba pomoću svog pamćenja moći vraćati tisuće, pa čak i milijune godina u prošlost i vidjeti što je tada proživljavala. Ali, naravno, tada ta jedinka više neće biti ovozemaljski čovjek, tada će ona postati svjesna svog kozmičkog porijekla koje čini da bude jedno s Bogom, a samim tim istovjetna s vječnošću, i zato će doživljavati sebe kao gospodara vremena i prostora. Tada će ovaj primitivan način zamjene organizma koji nazivamo smrt biti odavno prevladan stupanj razvoja, tako da će ljudi na novom stupnju razvoja suvereno ovladati svim oblicima tvari u svemiru, i bit će dovoljno samo zamisliti nešto pa da materija promijeni oblik i pretvori se u ono što čovjek poželi.

4

•

Živo biće ne može razvijati znanja i umijeća preko određene granice, ako istovremeno ne razvija moral i ljubav prema bližnjem

Da bi živo biće moglo doživjeti tako divnu stvarnost, ono mora najprije naučiti misliti u skladu sa zakonima života. Zamislite što bi se dogodilo kada bi današnji čovjek ovladao materijom poput maloprije spomenutog bića! Kakve bi užasne nesreće bio u stanju izazvati! Na svu sreću, to nije moguće. Živa bića ne mogu razvijati znanja i umijeća preko određene granice, ukoliko istovremeno ne razvijaju moral i ljubav prema bližnjem. Brojne inkarnacije zemaljskog čovjeka u materijalnom svijetu zapravo su škola u kojoj se on priprema da bi jednog dana mogao u potpunosti stvarati i živjeti u duhovnim razinama. Zar jedinka to ne može naučiti u duhovnim svjetovima? Ne, ne može. Da bi zaista naučio misliti, čovjek mora doživljavati svijet u kojem pogrešne misli nanose bol. Da bi se njegova sposobnost mišljenja mogla razvijati, on mora upoznati svijet u kojem tvar pruža otpor koji se mora savladati. Mora se naučiti odnositi s razumijevanjem, tolerancijom i ljubavlju prema bićima s kojima nije na istoj valnoj duljini. Sve se to može doživjeti samo u materijalnom svijetu. A budući materijalnim energijama vladaju zakoni razvojnih ciklusa, živo biće mora pohađati "školu",

odnosno rađati se u materijalnom svijetu, stvarajući sebi periodično matrijalni organizam, koji se može smatrati nekom vrstom kozmičke školske uniforme pomoću koje biće može stvarati i doživljavati na tjelesnom planu. Ova "školska uniforma" traje određeno vrijeme koje nam je poznato kao životni vijek zemaljskog čovjeka, naravno, ukoliko ne bude izložena brojnim i velikim teškoćama. U takvim slučajevima se ta uniforma iznosi prije vremena, a ponekad postane neupotrebljiva pa se mora odbaciti. Nesretni slučajevi i bolesti mogu dovesti do smrti zemaljskog čovjeka mnogo prije nego što doživi normalnu starost u kojoj bi, zasićen iskustvima, napustio materijalni svijet, radujući se što se može osloboditi tijela koje je toliko istrošeno da više ne može omogućavati normalnu kvalitetu života i stjecanje dojmova.

5

•

Nedovoljan san stvara slabe živce i smanjuje sposobnost za rad i stjecanje dojmova

Jedan od osnovnih uvjeta za održavanje organizma, ne samo kao upotrebljivog sredstva, već i kao genijalnog instrumenta u rukama živog duha, je da mu pružimo neophodan san. Kao što smo rekli, živčani sustav se svakodnevno izlaže velikom opterećenju, a budući je to mreža provodnika koji povezuju našu duhovnu, odnosno energetsku strukturu s materijalnom strukturom, vrlo je važno, kako za mogućnost doživljavanja, tako i za mogućnost stvaranja u materijalnom svijetu, da se ta mreža provodnika redovito održava. Bez dovoljno sna dobivamo "slabe živce", ispadamo iz forme i naše sposobnosti doživljavanja i stvaranja, odnosno sposobnost za rad, postaju smanjene. Uzroci lošeg sna mogu biti tjelesni poremećaji, kao što su loša probava ili nešto slično, ali često mogu biti i psihičke prirode. Kada zaspimo, isključimo utiske iz vanjskog svijeta, ali njih se nije uvijek lako osloboditi. Misli se stalno vrte oko nečega što se dogodilo tijekom dana. To može biti bijes i neugodnost, ljudi koji nas iritiraju, ili nešto što smo rekli ili napravili, a zbog čega se sada kajemo i ljutimo. Mnogi ljudi mogu dugo ležati obuzeti takvim mislima koje živčanom sustavu onemogućuju da se opusti kako

bi se obnovio. Oni možda sklope oči samo na trenutak, pa se opet bude, i tako se šeću između sna i jave i time upropaštavaju svoje tjelesno i duhovno stanje. Tjelesno stanje se narušava novim opterećenjima živčanog sustava umjesto da mu se omogući popravak oštećenja nastalih tijekom dana. A duhovno stanje, tj. iskustva koja bi inače imali na psihičkom planu dok se organizam odmara, uznemiruju se i stalno prekidaju ponovnim vraćanjem u stanje polusna. U takvim nenormalnim uvjetima mogu se javiti ružni snovi i noćne more. To je zato što se izvjesni trenuci iskustava na duhovnom planu miješaju s brigama, bijesom, strahom i razdražljivošću koji su zaokupljali svijest neposredno prije spavanja. Što se može učiniti da bi se to izbjeglo? Ovdje, kao i u mnogim drugim slučajevima, vrijedi pravilo da će čovjek postići mir u svojoj svijesti ako prije spavanja koncentrira misli u molitvi Bogu. Čovjek se može pomoliti Bogu za pomoć da idućih dana uspije riješiti probleme koji ga muče. Svaki put kada čovjek padne u san on "umire", iako će iz materijalnog svijeta biti odsutan samo jednu noć.

Materijalno tijelo se za vrijeme sna na životu održava automatskim silama i funkcijama, i svijest s time nema nikakve veze. San se razlikuje od smrti samo utoliko što proces automatskog održavanja i obnavljanja, koji se tijekom sna vrši s duhovnog plana, prestaje kada nastupi smrt. Učeci kako treba zaspiti na pravilan način, mi u stvari učimo kako treba umrijeti na pravilan način. Jer, kao što možemo zapasti u noćne more i imati ružne snove ako prije spavanja pustimo misli da se stalno vrte u naizgled bezizlaznom "začaranom krugu", tako i prije

nego što utonemo u “vječni san” iz kojeg se više nećemo vraćati u isto materijalno tijelo, naše misli mogu zapasti u neugodne začarane krugove koji nam mogu privremeno stvoriti neku vrstu “pakla”, odnosno “čistilišta”.

6

•

“Smrt” je san koji traje nešto duže od običnog sna

Prilikom procesa koji u materijalnom svijetu nazivamo “smrt” napuštamo također doživljavanje u materijalnom svijetu utonuvši u duboki “san” koji traje nešto duže od običnog spavanja. No, kao što se dok spavamo “kratak san” odmara samo materijalno tijelo, a naša svijest je aktivna na duhovnom planu, tako i dok smo “mrtvi” za materijalni svijet određeno vrijeme miruju samo neke sposobnosti i talenti, dok se ponovno ne probudimo, ali u sasvim novom materijalnom tijelu, čime dobivamo nove mogućnosti i prilike da doživimo i ostvarimo ono o čemu smo u prethodnom životu mogli samo sanjati.

7

•

Smrt može biti poput lijepog zalaska sunca u materijalnom, i divnog rađanja sunca u duhovnom svijetu

Uznemirenost, razočaranje, gorčina, strah, grižnja savjesti i slična mentalna klima može stvoriti ružne snove i noćne more, ukoliko prije spavanja iz svoje svijesti ne očistimo mračne misli i osjećaje. Molitva je u ovom slučaju vrlo značajan faktor, jer učeći se da zaspimo na pravilan način, mi se u stvari učimo i umrijeti na pravilan način, tj. bez “začaranog kruga” negativnih misli. Ako se netko doista nastoji osloboditi mračnih misli i moli se Bogu da savlada teškoće, primijetit će ne samo kako njegova svakodnevnica postaje svjetlija i bolja, već će mu i, kad dođe taj dan, proces napuštanja materijalnog tijela izgledati kao lijep zalazak sunca u materijalnom svijetu i divno rađanje sunca u duhovnom svijetu.

8

•

*Svaki čovjek može sam učiniti mnogo
da mu rastanak s ovim svijetom bude
harmoničan i lijep*

Zalazak sunca, lijepi prizor zlatnih boja koji za mnoge ljude predstavlja najljepši doživljaj u prirodi, može biti potpuno prekriven tamnim oblacima tako da se uopće ne može vidjeti. Tako se i mentalni zalazak sunca, koji nazivamo smrt, može pomračiti i biti bez ljepote, mira i harmonije. Ne govorim ovo da bih nekoga uplašio. Naprotiv, želim naglasiti da svaki čovjek može sam učiniti mnogo da njegov rastanak od ovog svijeta bude harmoničan i lijep, a njegovo "rađanje" u duhovnom svijetu bude lijepa dobrodošlica, gdje će ga dočekati voljeni rođaci i prijatelji koji su prije njega prošli kroz vrata smrti. Da bismo izbjegli da nam smrt bude mračna i tužna važno je znati kakva kombinacija misli može biti uzrok eventualnom odlasku u "čistilište", odnosno "doživljavanju pakla" po napuštanju materijalnog tijela i prije prolaska kroz ciklus viših duhovnih svjetova, kroz koje svako biće, pa i najgori zločinci, mora proći prije ponovne inkarnacije u materijalnom svijetu. Naravno da ne mogu do u detalje ispričati što će svaki pojedinac doživjeti, jer to prvenstveno zavisi o tome kakve misli i osjećaje netko njeguje, u kojoj je mjeri razvijena njegova intuicija te kakve je sposobnosti i talente razvio tijekom

svog života u materijalnom svijetu. Ali mogu reći nešto o zakonima koji čine temelj tih iskustava i u grubo skicirati neke mogućnosti koje čekaju čovjeka nakon smrti, zavisno od toga napušta li čovjek materijalni svijet kao dijete, mladić ili djevojka, muškarac ili žena u zrelim godinama, ili kao starac ili starica koji su zasićeni životom na zemlji.

9

•

Ljudi se ne trebaju bojati smrti

Kada čovjek dobije kozmičku svijest i time razvije svoje mogućnosti doživljavanja dovoljno da bude svjestan ne samo na materijalnom planu, već također da može svjesno doživljavati i na duhovnom planu, moći će, dok se još bude nalazio u materijalnom tijelu, svjesno doživljavati smrt s obje strane i postat će mu jasna struktura i funkcija smrti. S kozmičkog stajališta smrt se može označiti kao velika vrata prema jednom drugom obliku života, odnosno postojanja. Kroz ta vrata moraju proći svi, to je svakome jasno, iako čovjek obično ne misli na to. I sve dok smrt izaziva strah i odbojnost dobro je ne razmišljati o njoj. Međutim, kad se takva osoba nađe pred neopozivom činjenicom da će netko od njenih najbližih ili ona sama umrijeti, ona je potpuno nepripremljena za taj čin, i to vrlo mnogo otežava cijeli

dogadaj. U stvari, čovjek se ne treba bojati smrti. Ako se pomiri s činjenicom da će jednoga dana napustiti materijalni svijet, što je, uostalom, činio nebrojeno puta ranije, mada se toga ne sjeća, i ako se svakoga dana nastoji osloboditi mračnih misli, onda smrt može biti najljepši doživljaj koji se čovjeku može dogoditi.

10

•

*U okviru velikih glavnih vratiju
prema duhovnim svjetovima postoje
četvora manja vrata*

Kroz vrata smrti može se ući u mnoge, sasvim različite sfere ili svjetove. To nisu mjesta poput onih u materijalnom svijetu. To su zapravo stanja svijesti, odnosno valne duljine, budući da je duhovni svijet sazdan od strujanja. Zato se u duhovnom svijetu može doživljavati samo ono što se nalazi na istoj valnoj duljini s našim stanjem svijesti, ni manje ni više. Isusove riječi: "U domu Oca mojega ima mnogo stanova" upravo izražavaju sve te mogućnosti koje postoje u životu poslije smrti, ovisno o težnjama, željama, vjerovanju, mislima, fantazijama i stvaralačkim mogućnostima pojedinca. Može se reći da u okviru velikih vrata koja vode u život u duhovnom svijetu postoje četvora manja vrata: jedna za bića koja umiru kao djeca, druga za one koji umiru u

proljeću svoje mladosti, treća za ljude koji umiru u zreloj dobi i četvrta za starce koji umiru prirodnom smrću, umorni od života u materijalnom svijetu. Kroz svaka od ovih vrata ljudi mogu stići u razne sfere i zone s kojima mogu doći u kontakt jer se nalaze na istoj valnoj duljini, što ovisi o njihovom mentalnom stanju, karakteru, nadarenosti i mogućnosti da ispoljavaju ljubav.

11

•

*Zakoni i principi koji vrijede za smrt
djeteta i njegov boravak u duhovnim
svjetovima*

Uzroci zbog kojih netko napušta svoje materijalno tijelo u djetinjstvu mogu biti brojni. Ovdje ću spomenuti samo neke. Pojedinaac je možda u prethodnim inkarnacijama upropastio svoje mogućnosti da sebi izgradi zdrav i normalan materijalni organizam, tako da tijelo koje sebi gradi u majčinoj utrobi ubrzo biva upropašteno bolestima, ukoliko već nije rođeno mrtvo. Ta osoba je možda sebi izgradila takvu sudbinu zbog koje je podložna nesretnim slučajevima i zato strada u nekoj nesreći, ili je možda ta ista jedinka u prošlosti uzrokovala smrt druge djece. Postoje mnoge mogućnosti. No, kakav god bio sudbinski uzrok smrti djeteta, neugodnost koju je ta jedinka sebi stvorila ne nalazi se u samom procesu

smrti. Naravno da može nastati strah u svijesti djeteta izazvan nasilnom smrću, ali taj će strah biti odmah odstranjen sugestijom duhovnih bića na duhovnom planu. Neugodnost se sastoji u tome što jedinka koja je sebi izgrađivala materijalni organizam pomoću kojeg je trebala doživljavati, stvarati i stjecati nova iskustva radi daljnjeg razvoja, odjednom ostaje bez tih mogućnosti i poslije relativno kratkog boravka u duhovnim svjetovima, mora ponovno opterećivati svoje jezgre talenata izgradnjom novog materijalnog organizma kako bi prikupila neophodna iskustva u materijalnom svijetu u kojem se mora inkarnirati još mnogo puta, jer jedino u njemu može naučiti pravilno misliti. A kad je u pitanju dijete, sam proces umiranja nije mračan. U pravilu dijete ne prolazi kroz "čistilište" jer nema zlih misli u svojoj svijesti, a ako ih ponegdje i bude, one su prolaznog karaktera, tako da ih anđeli čuvari lako mogu odstraniti sugestijom.

Anđeli čuvari su univerzalni princip. To važi kako za materijalni, tako i za duhovne svjetove. Kao što postoji ginekolog prilikom rođenja u materijalnom svijetu, a taj se proces na duhovnoj strani može smatrati smrću, postoje bića koja pomažu rađanje u duhovnom svijetu, što je u materijalnom svijetu u stvari umiranje. Ovi pomoćnici, duhovi zaštitnici ili anđeli čuvari, kako se negdje nazivaju, su bića obdarena sposobnošću i voljom da pomažu drugima, i prema univerzalnom principu privlačnosti i odbojnosti pomažu upravo tamo gdje najviše odgovaraju. To znači da su ta duhovna bića koja prihvaćaju djecu čim su napustila materijalni organizam, najpogodnija za to

jer gaje ogromnu ljubav prema djeci i posjeduju naročite sposobnosti da pomažu i brinu se o njima. Dječji svijet je svijet bajki i igre i to će karakterizirati prve doživljaje djece kada napuste materijalno tijelo. Djeca jednostavno odlaze u dječje vrtove gdje ih s puno ljubavi prihvaćaju srdačna bića i gdje dominiraju igra i bajka. No, dok se u materijalnom svijetu bajke moraju čitati iz knjige ili pričati, u duhovnom svijetu je doživljavanje bajki mnogo življe i realističnije. U duhovnom svijetu materija se pokorava mislima i željama jedinki. Dovoljno je da autor bajke nešto zamisli i svečnosti i figure iz bajke pojavljuju se žive pred djecom, ne samo kao slike, već kao pokretne figure u trodimenzionalnom stanju, okružene najljepšim pejzažima i scenama. Među onima koji prihvaćaju djecu mogu se naći i osobe koje su u materijalnom svijetu bile veliki pjesnici i pisci bajki za djecu. I dok "pričaju" bajke, njihova koncentracija može biti toliko jaka da se i oni sami izgube u vlastitim misaonim energijama tako da se vide jedino misaone slike njihove mašte. Ova sfera bajki nije, naravno, rezervirana samo za djecu. Ovdje dolaze i druga bića nakon što se u "čistilištu" oslobode mračnih misli, naravno, ukoliko se njihove misli, osjećaji i interesi nalaze na istoj valnoj duljini sa svijetom bajki. Ova sfera se nalazi tako blizu materijalne sfere da graniči s njom, i njene energije mogu ponekad utjecati na prijemljive osobe u materijalnom svijetu, npr. na pjesnike, autore crtanih filmova i dr. koji često dobivaju inspiracije iz tog mentalnog svijeta, koji je sve samo ne dosadan. S vremenom se dijete zasiti igre i bajki i onda pomoću anđela čuvara kreće kroz više intelektualne

sfere, gdje za njega nema mnogo iskustava, ali je sve što se tamo doživi svijetlo i sjajno. I uskoro dolazi do sfere pamćenja ili carstva blaženstva odakle će se ponovno inkarnirati u materijalni svijet. Sjećanja na prethodne živote ispunjavaju njegovu svijest blaženstvom i njegova energija čežnje se sve više koncentrira na materijalnu stvarnost. Ove energije blaženstva i čežnje sjedinjuju se sa zračenjem blaženstva koje dolazi od dvaju materijalnih bića koja doživljavaju kulminaciju svoje ljubavi. Naravno da nije prepušteno slučaju koji će muškarac i koja žena biti njegovi roditelji u novoj tjelesnoj inkarnaciji. Ovdje također vrijede univerzalni zakoni privlačnosti i odbojnosti koji zrače iz svih živih bića i koji će činiti sudbinu kako za roditelje, tako i za biće čiji će oni biti anđeli zaštitnici u materijalnom svijetu sve dok ono postane sposobno brinuti se samo o sebi.

12

•

*Kako proces smrti izgleda onima koji
umiru u cvijetu mladosti*

Ako čovjek umre u mladim godinama, njegova iskustva neposredno nakon smrti bit će drugačija nego što bi bila da je napustio svoje tijelo u djetinjstvu. Svijest mladića ili djevojke ispunjavaju sasvim drugačije misli i osjećaji, što će utjecati na iskustva i na duhovnom planu. Mladenačko doba je obično teško doba, jer je njihova svijest puna konflikata i kritike, a istovremeno je jako usmjerena na materijalni svijet, na karijeru, zaljubljenost u suprotni spol itd. Prekid takvog tjelesnog postojanja može biti povezan s velikim teškoćama, naročito ako je smrt nastupila iznenada. Ako smrt nastupi poslije duže bolesti, mlada osoba ima vremena pripremiti se na nju. Čak iako se to možda ne primjećuje u dnevnoj svijesti bolesnika, pripreme se vrše tijekom noći na duhovnom planu. U slučajevima iznenadne smrti, npr. u prometnoj nesreći ili slično, može proći poprilično vremena dok dotični ne shvati da je mrtav. Detalji događaja koje ljudi proživljavaju prilikom smrti individualni su, ali isti zakoni i principi vrijede za sve koji prolaze kroz vrata smrti. I mladi ljudi se mogu znatno razlikovati po duhovnoj zrelosti, tako da postoje mladi ljudi koji su u duhovnom pogledu zreliji od mnogih starijih osoba. Za takve mlade muškarce i

žene prelazak u duhovni svijet neće biti težak, jer se oni vrlo brzo molitvama obraćaju za pomoć, i pomoć odmah stiže. Ali, ako se radi o mladom čovjeku čija je svijest potpuno usmjerena na materijalni plan i koji ne vjeruje u život poslije smrti, njegove se misli mogu nastaviti vrtjeti oko događaja neposredno prije smrti kao u nekom strašnom snu. On biva okružen vlastitim svijetom misli kao u mentalnom zatvoru iz kojeg ne može izaći. U koncentraciji svojih misli on možda vozi mnogo puta istim putem do mjesta nesreće nastojeći rekonstruirati događaj i shvatiti što se desilo. Na materijalnom planu ljudi s darom vidovitosti mogu vidjeti unesrećenog kako stalno vozi automobil do mjesta nesreće, a zatim se automobil gubi, jer tu prestaje jaka koncentracija misli. To obično nazivaju pojavom duhova ili vampira, što se također događa prema određenim zakonima i principima koje će znanost s vremenom proučiti. Ovaj mladi čovjek će na kraju shvatiti da se desilo nešto što on ne razumije. Veliki broj misli prolazit će kroz njegovu svijest, ne kao nešto što je u njemu, već kao nešto što ga okružuje. I koliko god bio materijalistički i ateistički orijentiran, na kraju će u nuždi morati zatražiti pomoć. I pomoć će u istom trenutku biti tu. Anđeli čuvari su čitavo vrijeme bili spremni pomoći mu, ali da bi to bilo moguće jedinka se mora sama svojom sviješću postaviti na njihovu valnu duljinu. U kakvom se obliku anđeli čuvari javljaju onima kojima trebaju pomoći?

13

•

Anđeli čuvari javljaju se u onom obliku koji u danoj situaciji najviše pomaže

Javljaju li se anđeli onima kojima trebaju pomoći i aureolom oko glave, u bijelim, dugim haljinama i anđeoskim krilima kakvima ih pamtimo iz ilustrirane Biblije za djecu? Tako se pojavljuju samo onima koji očekuju da ih takvima vide. U slučajevima kada preminulom nije jasno što se zapravo dogodilo, oni ne izgledaju tako. U duhovnom svijetu psihička se materija pokorava volji i mislima. Zato anđeo čuvar može svojom voljom i koncentracijom misli oblikovati svoje duhovno tijelo i pojaviti se u obliku koji je u danoj situaciji od najveće koristi i koji osigurava najbolju pomoć. Možda je anđeo čuvar u svom tjelesnom životu poznavao osobu kojoj treba pomoći, pa će se pojaviti kao poznanik koji ga je došao utješiti, pomoći mu i uputiti ga. Postoje slučajevi kada onaj kome treba pomoći smatra da bi mu najbolje mogao pomoći doktor ili medicinska sestra iz materijalnog svijeta. U tom slučaju u pomoć dolazi anđeo čuvar u obliku doktora ili medicinske sestre koji sugestijom uklanjaju sve mračne misli iz svijesti unesrećenog i polako ga upoznaju s onim što se dogodilo, upućuju ga u duhovni svijet i odvođe u duhovnu sferu koja je trenutno na istoj valnoj duljini s mislima i

osjećajima koji dominiraju u svijesti dotične osobe. U vrijeme kada mnogi mladi vojnici umiru na bojnopolju s puno straha u svojoj svijesti, a smrt nastupa tako brzo da oni ne shvaćaju da su mrtvi, pomoć dolazi najčešće u obliku osoblja Crvenog križa, doktora i medicinskih sestara, a poginuli vojnici se probude u bolnici, gdje će s vremenom shvatiti da im ništa ne nedostaje ako sami u to ne vjeruju. Slično se događa i s ljudima koji umru poslije dugotrajne bolesti. Takvi se poslije smrti nađu također u bolničkoj atmosferi okruženi milosrdnim sestrama i doktorima dok ne otkriju da bolest postoji samo u njihovim mislima, a kad se takve misli svladaju, anđeli čuvari se ne moraju više pojavljivati u obliku bolničkog osoblja da bi bili na istoj valnoj duljini s onima kojima trebaju pomoći.

14

•

Religiozne predstave o raju

Ako se religiozni osjećaji čovjeka probude u trenutku kada mu postane jasno da doživljava stanje poslije smrti, njegova će se svijest možda koncentrirati na vjerovanje iz djetinjstva i predstave o anđelima i raju, kakve je tada imao. Postoje i takve sfere. One su sjajnih boja i lijepe kao slike starih majstora s religioznim motivima. U njima Gospod Bog naš sjedi na prijestolju okružen anđelima i svecima obučenim u raskošne i sjajne odore. Krist sjedi s desne strane Oca, a Sveti Duh u obliku goluba lebdi nad njihovim glavama. Onaj koji sve to doživljava i sam je u grupi obučenju u bijelo, koji sviraju na harfama i mašu palminim grančicama uz slavlje i pjevanje psalama. I to je tako sve dok ova lijepa scena ne dosadi zato što se ne obnavlja, i onda više ne liči na raj, te bi postala pakao ako bi duže potrajala. Zamislite da morate ponavljati jedno te isto čitavu vječnost! I da doživljavate stalno istu sliku, pa ma koliko bila lijepa! To uopće ne bi bio raj, bio bi to pakao. Ali na sreću nije tako, jer život je neprestano obnavljanje i mijenjanje.

15

•

Kolektivno stanje raja nestat će u korist stvaranja "carstva nebeskog"

Opisani raj samo je jedna od mnogih sfera i ona nije dio viših duhovnih svjetova, već samo predvorje tih svjetova, međustanje u kojem u svijesti ljudi još uvijek dominiraju predodžbe stvorene na drugoj strani, dok su živjeli u materijalnom svijetu. Zato takvi lijepi rajevi postoje za muslimane, hinduse, budiste, kao i za ljude koji još uvijek pripadaju primitivnim religijama, kao što je nekada postojala i posebna sfera u kojoj su oni koji su vjerovali Valhalu i u bogove Odina i Tora (nordijska mitologija, op. prev.) sjedili za stolom sa svojim bogovima i herojima. Ovakva kolektivna rajska stanja zasnovana na dogmama sve više nestaju. Ona se temelje na religioznom instinktu i religioznim osjećajima, no s vremenom, kako se kod zemaljskog čovjeka zajedno s razvojem humanosti i ljubavi prema bližnjem razvija stvaralačka misao, u njegovoj svijesti sve se više formira "carstvo nebesko" koje će s vremenom nastati na zemlji. To je osjećajno tijelo zemaljske kugle i u tom svijetu zemaljski čovjek sada doživljava svu čovječnost s kojom može doći na istu valnu duljinu pomoću sadašnjeg standarda svoje svijesti. Iz tog svijeta dolaze anđeli čuvari, a čovjek može i sam postati anđeo čuvar ukoliko je

njegova ljubav prema bližnjem i sposobnost razmišljanja i stvaranja dovoljno razvijena.

16

•

Kako proces smrti doživljavaju osobe koje umiru u zreloj dobi

Kada neki muškarac ili žena preminu u svojoj zreloj dobi, njihova iskustva u predvorju ili međustanju karakterizirat će misli i osjećaji muškarca, odnosno žene zrele dobi. Naravno da je to vrlo individualno i zbog toga se o tim iskustvima može govoriti samo u općim crtama. U zreloj dobi muškarac ili žena nalaze se u punom jeku stvaranja na materijalnom planu i skoro su sve njihove misli i ljubav usmjereni na to. Čovjek je možda izgradio veliko poduzeće koje je rezultat višegodišnjeg rada, ili se možda nalazi na vrhuncu intelektualnog stvaranja koje je rezultat višegodišnjih intelektualnih napora i koncentracije, i odjednom, iako je još uvijek pun misli i poslovnih planova, umire i gubi materijalno tijelo kao osnovno sredstvo koje ga je vezivalo za svijet u kojem je započeo stvarati velika djela, uspjeh i karijeru. Nije teško razumjeti u kakve sve teškoće zapada čovjek pun planova i volje da ih realizira u materijalnoj stvarnosti kad odjednom ostane bez jedinog sredstva kojim to može ostvariti. To je isto kao kad obrtnik u

materijalnom svijetu izgubi obje ruke. To je katastrofa. Međutim u materijalnom svijetu imamo sjajne primjere ljudi koji su postali teški invalidi, ali su se zahvaljujući neizmjernej volji i beskrajnom strpljenju uspjeli snaći uz milostivu pomoć i razumijevanje drugih ljudi. Je li čovjek koji je izgubio materijalno tijelo invalid? Naravno da nije, ali on se može tako osjećati ako je njegova svijest koncentrirana isključivo na pojave u materijalnom svijetu i na vlastitu materijalnu sreću i karijeru. Da njegova djelatnost nije bila toliko egoistična, da je imala više obilježja altruizma, tj. nesebičnosti sa željom da koristi i drugima, ovaj prijelaz ne bi bio tako težak, jer takva djelatnost odgovara valnim duljinama duhovnog svijeta i može se obavljati pomoću duhovnih tijela. Ali ako je to bila djelatnost koja se uglavnom zasnivala na želji da se osvoji vlast, bogatstvo, možda čak i na račun drugih, ili je možda u intelektualnoj djelatnosti dominirala želja za slavom, čašću, priznanjima i odlikovanjima, važnija od istine i stvaranja nečeg što bi služilo drugima na radost i sreću, takav čovjek može imati ogromne teškoće dok se ne privikne na duhovno stanje. Osobe s darom vidovitosti mogu vidjeti takve pokojnike kako se "vraćaju" svojim materijalnim poslovima, jer su suviše vezani za određene tokove misli, kojih se, naravno, mogu osloboditi kada zatraže pomoć, pošto shvate da je sve drugačije nego što je bilo prije. Ako se radi o ženi koja je napustila materijalni svijet u svojim zrelim godinama, ona se mora naviknuti da više ne mora čuvati kuću, kuhati i spremati kako je već navikla. Njen najveći problem bit će, možda, pomisao na djecu koja se još uvijek ne mogu snalaziti sama. No,

anđeli čuvari će joj pomoći da vidi da su djeca zbrinuta, a možda će im i sama moći pokazati svoju ljubav i pažnju iz duhovnog svijeta jer i ona ima mogućnosti da bude njihov anđeo čuvar.

Kroz vrata smrti zemaljski čovjek dolazi prvo u međustanje ili predvorje duhovnih svjetova. Ovdasnji doživljaji su proces odvikavanja od izrazito materijalističkih misli i osjećaja, ili oslobađanje od straha, ljutnje, ogorčenosti, grižnje savjesti i sličnih mentalnih stanja čije vibracije ne mogu doći na valnu duljinu vibracija viših duhovnih svjetova. Istovremeno se ovdje vrši privikavanje na principe i zakone koji vladaju u duhovnim svjetovima, a vrijede za duhovna tijela koja su sada nositelji svijesti jedinke. Iskustva u predvorju mogu poprimiti oblik neke vrste čistilišta ili pakla, ukoliko je svijest jedinke koja je napustila materijalno tijelo puna konflikata ili je jako vezana materijalističkim načinom razmišljanja. No, poslije dužeg ili kraćeg vremena takvo stanje prestaje u svim slučajevima zahvaljujući pomoći anđela čuvara, i zemaljski će čovjek, kao jedna stanica u duhovnim tijelima Zemljinog bića, doživjeti divan odmor od svih nezgoda materijalnog svijeta. Ovisno o svojim talentima i interesima doživjet će najviše sfere umjetnosti i upoznati bića iz tih sfera, a istovremeno može biti i u društvu onih koje je poznao i volio u materijalnom svijetu.

17

Prirodna smrt zbog starosti

Najljepšu smrt koju zemaljski čovjek može doživjeti je prirodna smrt od starosti. Takav čovjek sazrio je za duhovni svijet i ništa više ne vezuje njegove misli tako čvrsto za materijalni svijet. Naravno da svi stari muškarci i žene nisu ostvarili duševni mir, i oni koji to nisu postigli, moraju proći posebnu vrstu čistilišta. No, to su uglavnom izuzeci. U pravilu starost čini ljude blagima, tolerantnijima i spremnijim povući se. Život ih je jednostavno pripremio za to što će se dogoditi kada odbace pohabani oklop koji se više ne može upotrebljavati. Za njih je to oslobođenje, što u stvari i jest osnovna funkcija smrti: osloboditi čovjeka sredstva koje mu više ne može služiti i dobiti priliku praktično primjenjivati talente i sposobnosti izgrađivane u materijalnom svijetu s ciljem divnog života u duhovnim svjetovima. I kad na duhovnom planu doživi onoliko koliko je na njegovom stupnju razvoja moguće, na materijalnom će planu dobiti novi organizam pomoću kojeg će moći nastaviti svoje "učenje ponašanja u skladu sa zakonima života", jer to je u stvari pravi smisao materijalne stvarnosti. Kada star čovjek napusti svoje dotrajalo tijelo, najčešće to izgleda kao da je polako zaspao, i on ili ona doživljava nešto što bi, kada bi se ponovno mogao probuditi, nazvao divnim snom. Pojediniosti tog "sna" individualna su stvar, ali

otprilike bi mogao biti ovakav: čovjek se odjednom nađe u nekakvom nepoznatom stanju, oslobođen tjelesnog i psihičkog tereta. Odjednom ugleda vrata koja je toliko puta ranije vidio u snu. Tada nije mogao prići vratima, ali je mogao vidjeti kako se otvaraju drugim bićima koja su bila oslobođena materijalnog tijela i zato su kroz njih mogla proći. Ranije je mogao primijetiti kako bujica jake svjetlosti obasjava bića koja su trebala proći kroz vrata. Sada je i sam obasjan tom jarkom bujicom svjetlosti i primjećuje da više nije u starom dotrajalom tijelu, već u novom i mladom koje zrači bisernim sjajem. Na vratima stoje još sjajnije osobe koje ga dočekuju, a najsjajnije zrake jutarnjih i večernjih boja obasjavaju scenu. Pridošlica u ovim bićima, koja su izdaleka ličila na anđele, prepoznaje svoje stare prijatelje i drage rođake koje je možda poznao kroz mnoge inkarnacije. Sve to vrijeme čuje se divna muzika, a s druge strane vrata vide se divni pejzaži koji se pružaju u nedogled. Tamo ima šuma i jezera, bogate vegetacije i mnogo ptica čije se divno pjevanje diže prema nebu miješajući se s muzikom. Stari pokojnik ili pokojnica postao je sjajni anđeo i izvjesno vrijeme uživat će u svijetu ovih bića, možda čak i postati anđeo čuvar bićima na zemlji ili onima koji prolazeći kroz čistilište trebaju pomoć. Čitava ova pojava samo su vrata smrti. To je samo uvođenje u novi život svijetlih sfera. Odatle putovi vode k divnim božanskim svjetovima u kojima biće može doživjeti najviši oblik radosti, blaženstva i spokoja koji je moguć na njegovom stupnju razvoja. Oni će doživjeti blizinu Boga jače nego što su ikada ranije mogli u ovoj spirali.

Put zatim vodi u novu tjelesnu inkarnaciju, kojom se otvaraju nove mogućnosti za daljnji razvoj kako bi sfere svjetlosti jednom postale ne samo svjetovi koje biće posjećuje između dvije inkarnacije, već njegovo stalno boravište u kojem će doživljavati i stvarati na radost i dobrobit cjeline.

Tko je bio Martinus?

Danski pisac Martinus možda je najznačajnija duhovna figura 20. stoljeća. Rođen 1890 godine, vrlo skromnog obrazovanja, radio je kao pastir, a zatim u raznim mljekarama širom Danske. 1918. postaje noćni čuvar, a 1920. činovnik u uredu mljekare u Kopenhagenu.

U djetinjstvu je osjećao spontanu ljubav i poštovanje prema svim oblicima života, a u mladosti javno iznosio otpor prema nošenju oružja ili jedenju mesa, odnosno tijela drugih živih bića.

A onda je 1921. godine mljekarski pisar doživio spontano duhovno iskustvo koje klasična duhovna literatura naziva prosvjetljenjem, stekao je kozmičku razinu razumijevanja i svjesno doživio vlastitu besmrtnost i prisutnost Boga.

Nakon ovog uvida Martinus je počeo sam pisati. Vremenom je nastao TREĆI ZAVJET, sabrana djela koja sadrže 7 tomova knjige "Livets bog", 4 toma knjige "Vječna slika svijeta", djelo "Logika", te tridesetak manjih knjižica s različitim temama od kojih su neke upravo prevedene i na hrvatski jezik. Kroz TREĆI ZAVJET Martinus otkriva i znanstveno dokazuje slijedeće činjenice:

- postojanje Boga
- besmrtnost živog bića
- reinkarnaciju
- kozmičku spiralu života
- mikrokozmos, međukozmos, makrokozmos
- univerzalnu ljubav kao osnovnu ideju svemira
- istovjetnost živih bića s Božanstvom, vremenom, prostorom i vječnošću
- činjenica da nitko ne može činiti zlo i nitko ne može iskusiti zlo
- činjenicu da je sve vrlo dobro

Do sada izdana Martinusova djela na hrvatskom jeziku

*MISTERIJ MOLITVE
IDEALNA HRANA
SUDBINA ČOVJEČANSTVA
PUT U RAJ
KROZ VRATA SMRTI*

U pripremi

*LOGIKA
LIVETS BOG (KNJIGA ŽIVOTA) I. DIO
VJEČNA SLIKA SVIJETA I. DIO*

TELEdisk d.o.o.
Potočnjakova 4, 10020 Zagreb
tel: 01/6683-630
www.teledisk.hr

